

Labutie pierko

Názov: *Labutie pierko*

Autor textu a banneru: *Tesska* (obr. vybraný s prihliadnutím na aut.práva)

Pairing: Harry Potter/Draco Malfoy

Ostatní: Ginny, Lucius a Narcissa M., Ron s Hermionou a iní.

Obdobie: pár rokov po vojne

Žáner: romantika

Varovanie: slash, sex, vulgarizmy, motív rozprávky

Popis: Ginny je zúfalá, lebo nedosiahla, aby sa do nej zamiloval jediný muž jej života. Od smútku zošalie, prisahá mu pomstu. A ako sa pomstiť najlepšie, než vziať niekomu to, čo najviac miluje? Presne to Ginny spraví...

1. Cygneus pluma!

Na jej dušu padol súmrak. Horší ako ten, ktorý sadá na krajinu, keď sa slnko ku koncu dňa schyľuje k obzoru, aby sa uložilo k spánku a prenechalo vládu nad tmnou nocou svojej sestre lune. Srdce sa rozdrobilo na tisíc kúskov. V ušiach jej znel stále dookola jeho hlas. Kruté slová, ktoré jej brali i poslednú štipku nádeje sa jej zabárali do tela ako čepeľ noža a krájali ju na malé kúsky...

Bola sklamaná, zlomená, frustrovaná a ponížená. Zničená! Vymenil jej lásku a jej srdce za srdce toho naničhodníka, ktorý ho nikdy nebol ani len hoden!

„Prekliaty, nech je prekliaty!“ opakovala si túlajúc sa tichou nocou. Jej kroky nevydávali na mäkkej tráve žiaden zvuk. Akoby bola blúdiacim príznakom. „Ten sviniar! Za toto mi draho zaplatí!“

Z očí sa jej kotúľali slzy, ktoré si rýchlo osušila.

„Nikdy ťa nebudem môcť milovať, Ginevra, odpusť, ale nikdy som ti nič nesľúbil,“ počula tak jasne a zreteľne, akoby stál pri nej a šepkal jej tie zradné slová do ucha. „Mám ťa rád, ale len ako sestru.“

„Prekliaty, nech je prekliaty!“ zopakovala hlasnejšie a zaškrípala zubami, keď myslela na toho fičúrskeho blondiaka. Ruky zovreté v pästí, nechty sa zabárali do jemných dlaní.

Pritiahla si plášť tuhšie k telu a snažila sa vymazať z hlavy jeho spokojný smiech. Snažila sa zabudnúť na obraz dvoch štíhlych tiel, nalepených na sebe, bozkávajúcich sa... s takou nehou, láskou! Na ňu sa takto nikdy ani len nepozrel. Ju takto nikdy nepoláskal! Nikdy ju tak mocne nezovrel v náručí!

Jej divoké zelené oči sršali bleskami. Vnorené do tmavej temnoty noci hľadeli kamsi do neznáma. Zastala na prašnej ceste, na rodný dom sa ani neobzrela. Dotkla sa ukazováčikom svojho prútika schovaného vo vrecku širokej sukne a odmiestnila sa preč. Vedela, kam má namierené.

Už pred časom počula o starej bosorke, ktorá vedela počariť. Ovládala silnú, prastarú mágiu, pomocou ktorej dosiahla, čo chcela. Alebo to, za čo dostala dobre zaplatené. Žila sama v chalupe uprostred Sherwoodskeho lesa, lesa duchov. Bolo ťažké ju nájsť, ale verila, že ona to dokáže. Musela to dokázať! Išlo o veľa. O jej život... o jej lásku!

Ocitla sa uprostred absolútnej temnoty. Noc bola ako z najčernejšieho atramentu. Pomedzi husto rastúce stromy sa tiahla riedka hmľa. Kdesi nad ňou zahúkala sova. Začula vlčie vytie. Tichý, strašidelný šelest v tráve opodiaľ. Nič ju nemohlo odradiť od toho, čo chcela.

Po chvíľke blúdenia lesnými cestičkami, keď si pod nohy svietila iba svetlom zo svojho prútika zbadala v diaľke mihotavé svetielko. Vydala sa za ním, tušiac, že je blízko svojho cieľa...

Chalupa na prvý pohľad vyzerala veľmi nevábne. Obyčajný drevený zrub s malými okenicami, ošarpanými dverami a kúdolom dymu, ktorý sa valil z komína. Obkľúčený hustým lesom, stojac na drobnom kúsku lesnej čistiny a neďaleko močiara, kde s hlasným škrekotom koncertovali žaby. Nad močiarom sa vznášali mámivé jagavé svetielka. Bludičky.

Neklopala. Vošla dnu. Nezáležalo na tom, že bez opýtania. Rozhliadla sa po vnútri chalupy, nakrčila nos, keď jej čuch zachytil ťažké výpary čohosi, čo miešala nad ohňom zhrbená starena a sústredene si pritom čosi mrmlala popod nos. Potom vytiahla drevenú varešku a poklopkala ňou po stene zájdeného, mosadzného kotlíka. Úkosom sa k nej otočila a premerala si ju zvedavým pohľadom.

Kriemhilda sa uškrnula. Tak dlho u nej nikto nebol. Tak dlho nevidela inú živú dušu. A táto od nej očividne niečo chcela. Mladá žena stojaca na prahu dverí bola krásna. Dlhé ryšavé vlasy a zelené oči, plné červené pery a jemná, snehobiela pleť s ružovými líčkami. Och, tak rada by získala jej krásu aspoň na chvíľku... Uškrnula sa a v duchu už mädlila rukami.

„Čo ťa ku mne privádza, krásavica?“ opýtala sa, keď odstavila z ohňa elixír, ktorý si pripravovala na svoje boľavé kĺby.

Ginevra nikdy nechodila okolo horúcej kaše. Aj teraz sa držala svojej priamočiarosti. „Muž, ktorému som dala svoje srdce ma odvrhol. Chcem ho získať späť! A chcem, aby ten druhý navždy zmizol.“

Kriemhilda sa tlmene, možno i trochu škodoradostne zasmiala. „Muž s jazvou na čele? Muž s očami farby machu? Muž, ktorý našiel záľubu v inej náruči a u iného muža? Ako to chceš dosiahnuť?“

Ginevra sa zamračila. Pekná tvár sa stiahla do zlovestného úšklábku. „To mi povedz ty, bosorka.“

Kriemhilda si uhladila sivé chuchvalce vlasov, ktoré jej vykúkali spod čiernej šatky ozdobenej drobnými mincami. Tie tichúčko zacinkali jedna o druhú, keď starena prikývla.

„Ukáž mi najprv svoju dlaň. Pozriem sa, čo pre teba môžem urobiť,“ riekla záhadne a nastavila ruku. Ginevra k nej nevoľky pristúpila. Natrčila jej svoju ľavú ruku a starena sa do nej zadívala škuľavým okom. Mala ho o niečo väčšie ako to druhé, na ktoré jej padalo vráskavé viečko.

„Hm, hm,“ zamumlala si popod nos a ukazovákom jej prešla po čiare života. Netvárila sa príliš nadšene. Ani čiara srdca sa jej nepozdávala. Presne tak, ako sa nepáčila jej odpoveď Ginevre.

„Nepôjde to,“ odvetila a pustila jej dlaň, akoby sa popálila.

„Zaplatím! Musí to nejako ísť!“ zaškrípala zubami mladá žena.

„Nikdy ťa nebude milovať tak ako jeho! Takto chceš prežiť svoje život? S vedomým, že budeš stále iba niekým, kto ho získal čarami?“ Ginevra spotila. Vyskúšala už všetko. Svoj ženský pôvab, ktorý ostal bez odozvy. Elixír lásky, ktorý nezabral! Musela získať jej pomoc!

„Pre nič iné som sem ani neprišla!“ vykrikla Ginevra odhodlane.

Starena stojaca pred ňou sa spokojne uškrnula. Tešilo ju zúfalstvo, ktoré videla v jej očiach. Smiala sa v duchu jej mladíckej naivite. Och, koľké tu za ňou po všetky tie roky boli. Koľké chceli získať to, čo nikdy nemali mať. A koľké stratili oveľa viac ako len mešec plný zlatých mincí...

„Tak dobre,“ riekla napokon Kriemhilda, tváriac sa zhovievavo. „Ale toto tu, ti rozhodne stačiť nebude,“ ukázala kostnatým prstom na mešec.

„Čo teda žiadaš?“

„Výmenu!“ riekla starena a Ginevra o krok cúvla.

„Akú výmenu?“

Kriemhilda k nej s bázňou pristúpila. Natiahla k nej ruky, aby zovrela vo vráskavých dlaniach jej krásnu tvár, dlhé vlasy, v ktorých akoby tlel oheň nechala pretekať pomedzi prsty, poláskala útle plecica, skĺzla po hrudi a dotkla sa plných prs...

Tváť mladej krásavice sa zvrátila odporom. „Nedotýkaj sa ma, striga!“

Kriemhilda sa usmiala štrbavým úsmevom. „Žiadam iba mesiac. Ty budeš mnou, ja tebou.“

Ginevra sa rozčúlila. „Nikdy!“

Starena si založila ruky v bok. „Z obchodu potom nebude nič. Vyber si,“ pobádala ju a mešec so zlatkami jej vrátila.

Ginevra si znechutene odfrkla. Otočila sa na päte a už sa dotkla starej, zhrdzavenej kľučky dverí, keď zastala. Vedela, že bez nej nemá šancu na úspech. Ale mesiac?! A čo za ten čas chcela robiť? Bola by schopná užívať si jej šťastie plnými dúškami, hoc to znamenalo podeliť sa s ňou o muža jej života? Premkla ju zlá predtucha. No nemala na výber...

Zvrtla sa späť. „Tak dobre. Ale bude to len mesiac! Jeden, jediný!“

Starena sa spokojne uškrnula. „Príď sem znova o tri dni. Do vtedy si pre teba pripravím niečo, čo zaručene zaberie.“

Ginevra prikývla a vytratila sa do tmavej noci. Stojac za oknom ju ešte chvíľu pozorovala. Uvedomila si, že to nebola práve najčestnejšia dohoda. Ale ani ona sem neprišla s inými úmyslami. Niečo vymyslí... určite.

Starena sa opäť uškrnula a pobavene sa rozosmiala na plné hrdlo. Tieto mladé ženy! Nikdy ju neprestanú baviť. Hlúpe naivky, ktoré si myslia, že pomocou kúzla a zariekadiel budú môcť byť naveky šťastné. Netušia, ako sa mýlia. Život sa nedá dopredu nalinkovať. Alebo aspoň nie vždy a za každú cenu.

„Hlupaňa!“ šepala tmeným hlasom, keď si obzerala zdvihnutú pravicu pred svojou tvárou, kde bol medzi pokrútenými prstami zachytený ryšavý vlások.

Dobre si ho schovala. Možno ešte príde čas, kedy ho využije. Odšuchtala sa k starej skrini a otvorila ju. Vytiahla z nej prastarý grimoár, ktorý sa v ich rodine dedil z generácie na generáciu, hoci hrozilo, že spolu s jej smrťou upadne tento nevšedný poklad do zabudnutia. Nemala deti, ani nikoho, kto by ju bol miloval. Alebo po nej aspoň túžil. Mohla to síce zariadiť kúzlami, ale nechcela. Bola spokojná so životom, ktorý prežila. Napokon, nikdy nie je neskoro – mať potomka.

Rozveselená na duchu v ňom listovala, preberala sa zažltnutými stránkami hrubšieho pergamenu viazaného v čiernej koži a dumala, ktoré kúzlo, či elixír použiť, aby mladej žene ulahodila. Bolo prínosom, že nežiadala smrť muža, ktorý jej odlákal toho, ktorého tak slepo milovala. Takto ho mohla nechať pokojne zmiznúť zo scény. Lenže ona sa rada hrala. Mala rada príbehy, kde mohla ovplyvniť ľuďom život podľa vlastnej ľubovôle. Mala však jednu slabinu. Nehrala fér. Vždy nechala skutočným milencom šancu na zvrátenie svojho osudu. Stačilo ju iba využiť. A vedela, že ani tentoraz to nebude

inak. Usmiala sa, keď obrátila nasledujúci list. Poklopkala prstom po zažltnutej stránke a prečítala si kúzlo písané runovým písmom vo veľkých, maľovaných literách.

Toto bude ako stvorené, pomyslela si spokojne a vrátila sa k odstavenému elixíru, aby ho dokončila a mohla užiť. Lámka sa dnes prihlasno ozývala v jej starých, ubolených údoch zošúvereného tela.

Panstvo Malfoy Manor bolo vyzdobené rovnako čarovne ako i záhrada, kde stáli hostitelia a vítali nových hostí. Všade sa vznášala príjemná, nevtieravá vôňa kvetín, miešaná so zmesami parfumov prítomných dám, vyobliekaných do drahých rób. Na hlavách im sedeli účesy od výmyslu sveta, ozdobené perami, perlami, jemnými siečkami. Noc žiarila jasne, hviezdy sa blýskali, šperky jagali a svetlá rozvešané v záhrade to len zdôrazňovali.

Lucius Malfoy oblečený do svojho najlepšieho slávnostného habitu sa zdvorilo usmieval. Jeho manželka Narcissa bola doňho zavesená a vítala hostí o niečo úprimnejším úsmevom.

Jej manžel si povzdychol. „Nemala si ich pozývať toľko. Draco chcel iba súkromnú oslavu.“

Narcissa rýchlo namietla. „Veď aj je súkromná! Nie je tu nik, koho by sme nepoznali.“

Pravda, bolo tu viac ako štyridsať párov, pričom väčšinu z nich doprevádzali ich ratolesti. Mladé dámy a iní mladí páni, rovnako vyobliekaní ako ich rodičia. Toto si jednoducho nemohli nechať ujsť. Mladý Malfoy sa predsa nezasnuboval každý deň. A ešte k tomu s hrdinom čarodejníckeho sveta.

„Som trochu nervózna,“ poznamenala jeho manželka, keď mierili k hlavnému stolu.

„Neboj sa, Draco je určite niekde nablízku. Vie, čo sa patrí a čo dnes musia obaja podstúpiť. Inak to ani nejde. Je to tradícia.“

Prikývla a usmiala sa na manželov Zabiniovcov, ktorí im kývli na pozdrav.

„Iste, ale nemyslela som tým toto. Mám... zlú predtuchu,“ priznala sklúčene, hoci sa snažila zo všetkých síl pôsobiť veselo.

Lucius jej stisol ruku a úkosom na ňu pozrel. Veľmi dobre vedel, že manželkine predtuchy sa rovnajú zlým veštibám. Nebol by rád, keby im dnešný večer niečo pokazilo. Aj počasie sa umúdrilo.

„Niečo konkrétnejšie, drahá?“ opýtal sa, aby vedel, aspoň na čo si dávať pozor, ale ona len nešťastne pokrútila hlavou.

„Tak dobre, sadneme si a počkáme na nášho syna. Potom sa uvidí,“ šepol a pobožkal ju na hánky prstov, ktoré mala celkom studené.

Mladík, ktorý ho zvieral v náručí zastonal, keď mu prešiel špičkou jazyka po elegantnej línii hebkého krku. Poláskal adamovo jablko a vyšplhal sa na bradu. Ďalší ston schoval vo svojich ústach, keď si v nasledujúcom okamihu podmanil tie hodvábné pery. Merlin, ako mohol byť taký sladký, šťavnatý, rozkošný a...?

Harry sa od neho udýchane odtiahol, aby nabral dych. Ohúrene sa díval do tej nádhernej tváre a rozochvene sledoval, keď sa zastretý zrak jeho milovaného pomaly vyjasňoval. Usmial sa.

„Mali by sme ísť,“ riekol šeptom, otierajúc sa ústami o jeho ešte vlhké pery. Vlhké a napuchnuté od jeho bozkov. „Je čas. Ak budeme meškať, tvoj otec nás rozhodne nepochváli.“

Draco sa pousmial, prsty mal stále zaborené v jeho hustých vlasoch. Štekli ho v dlaniach. Stáli schovaný pred zrakmi náhodných okoloidúcich v malom labyrinte zo živého plotu. Vysoká, hustá zeleň ich dokonale halila pred neželanými zrakmi a poskytovala im dostatok súkromia na drobné laškovanie.

„Nie, to určite nie. Ale sľúb mi, že sa sem neskôr znova vytratíme,“ žobronil. „Budú to muky, byť s tebou, vedľa teba a nemôť sa ťa dotýkať a cítiť ťa tak, akoby som si prial.“

Harry sa pousmial. „Ak si želáš iba to?“

Draco sa uškrnul a pritúlil sa k nemu. „No, povedzme, na začiatok...“

Obaja sa rozosmiali. Upravili sa a s bezchybným výzorom sa pobrali ruka v ruke medzi hostí.

Pozorovala ich celý čas a podchvíľou sa usmievala. Boli spolu očividne šťastný. Teraz si bola naozaj istá, že si zaslúžia tú jedinú šancu, ktorú pre nich mala schovanú v rukáve. Stačilo, aby počkala na vhodnú chvíľu.

Hostina bola v plnom prúde. Všetci sa veselili, tancovali, hodovali. O polnoci mladí oznámili svoje zasnúbenie a ostatní im pripili na zdravie, želajúc im do života veľa šťastia. Aj ona im pripila, schovaná v tienoch, nikým nevidená, nenápadná. Starý neviditeľný plášť jej poslužil i túto noc.

Rozkošný párik, pomyslela si a prišlo jej ľúto, že im šťastie musí zmariť kvôli jednej sebeckej mladej žene. Avšak... bude z nej mať úžitok. Dohodu včera v noci spečatili krvou. Nebolo cesty späť.

Počkala, kým sa rozdelili. Plavovlasý muž sa nenápadne vytratil preč, kým ten s jazvou na čele ostal debatovať s priateľmi. Vyprevadil ho akurát pohľadom svojich machových očí. Hoci... teraz sa jej zdalo, že sú to skôr žiariace smaragdy. Pôsobivé. Rovnako ako sila lásky, ktorú v tých očiach zazrela.

Vedela, že teraz je jej chvíľa. Musela konať.

Draco mal hlavu vyvrátenú dohora a díval sa na hviezdnaté nebo nad hlavou. Bol šťastný. Nepamätal, kedy naposledy ho opantal tento dokonalý pocit. Pociť, že stačí rozpäť krídla a môže vzlietnuť. A to všetko len kvôli nemu. Merlin, ako veľmi ho ľúbil. Mal dojem, že jeho srdce i duša sú ho preplnené po okraj. Harry... jeho Harry. O dva týždne ich mali oddať v malej kaplnke na ich panstve. Ľutoval, že ten deň nemôže byť už zajtra, o minútu... Tak veľmi po ňom túžil!

Keď začul tichý šelest trávy, natešený sa obrátil, aby ho privítal a mohol vziať do svojej milujúcej náruče. Zarazil sa, keď zistil, že sa naňho díva akási neznáma starena.

„Dobrý večer,“ pozdravil zdvorilo. „Kto ste, madam?“

Kriemhilda prekvapene zažmurkala, vyvedená z miery jeho slušnosťou. Madam – takto ju už roky nikto neoslovil. Smutne sklopila pohľad, ale pery mala stále zomknuté v tichom odhodlaní.

„Ste medzi pozvanými hosťami?“ vyzvedal ten príjemný mladík.

Zadívala sa naňho a pokrútila hlavou s rovnako smutným úsmevom. V nasledujúcej sekunde ho pripravila o prútik.

Mladík stojaci pred ňou iba zahabkal a nerozhodne vykročil vpred, ale to už naňho namierila svojím prútikom, ktorý mal rovnako ako ona ohnuté telo a zvolala: „Nech táto tajomná noc, dá mi všetku svoju moc! Zaklínam ťa kúzlom prastarým, iného tvora živého ti podobu pridelím. Cygneus pluma!“ zvolala chrapľavým hlasom.

Draco sa po celý čas nemohol ani pohnúť. Akoby zamrzol na mieste. Iba tam stál s vytreštenými očami, zdesený, neschopný slova a počúval kliatbu, ktorá ho mala pripraviť o všetko. Cítil ako mu brní pokožka rúk, potom to prešlo na celé telo... A starena tam len stála a pokojne ho sledovala.

Zmenšoval sa. Priamo pred jej očami. Keď zistil, že sa konečne môže pohnúť, neváhal. Ohúrený však prišiel na to, že dokáže akurát tak zatrepotať... krídlami! Bielymi... plných peria.

„Prečo?!“ vykrikoval nešťastne, no z jeho zobáka vyšiel iba čudný sykot.

Starena si nešťastne povzdychla. „Prestaň vyvádzať a počúvaj ma,“ prikázala mu pokojne. „Kliatba sa dá zrušiť. Nie je nezvratná. Stačí počúvať svoje srdce, ale máte na to iba sedem dní, pamätaj si to,“ riekla tichým hlasom, keď sa upokojil.

Potom znova zmizla. Niekam do tmy.

Sklonil bielu hlavu a nešťastne zaplakal. Díval sa na svoje krídla, ktoré boli pred chvíľou ešte rukami. Nohy mal drobné, s blanami medzi prstami. A takto sa mal niekomu ukázať? Nikdy!

„Draco?“ začul tichý šepot, ale v tej chvíli ho čosi nútilo vzlietnuť. Niečo ho vábilo, nútilo... volalo a neznesiteľne lákalo preč. Rozpäl krídla a vzniesol sa k tmavej oblohe. Neobzrel sa späť. Nemohol.

Harry ostal stáť na mieste a díval sa za bielou labuťou. Z neba čosi padalo. Natiahol ruku, a len čo ho ten zamatový, ľahulinký dotyk pohladil v dlani, stiahol ju dole. V ruke mu ležalo... labutie pierko.

2. Jediná nádej

Ginevra sa spokojne usmiala. Jej pomsta nemohla byť lepšia. I keď ona by toho naničhodníka premenila v niečo vskutku odporné, čo by nestálo ani za pohľad. Najskôr nejakého odporného hada alebo niečo podobne slizké. Víťazoslávne sa usmiala, oči jej nebezpečne zablýskali. Táto noc nemohla byť krajšia.

Tancovala v opustenej záhrade ako pološialená divožienka a vyhadzovala do vzduchu konfety z lupienkov rôznych kvetov, ktoré tam nechali škriatkovia v prútených košíkoch. Z tých, ktoré vystrelili do vzduchu, keď oznámili zasnúbenie Malfoya a Pottera. Z tých, po ktorých teraz rozjarene a s nevídanou radosťou šliapali jej jemné, kozinkové črievice.

Záhrada, stále nádherne vyzdobená bola krásna. Všade samé svetlá, stuhy, kvety, zurčiace fontány. Škriatkovia poodkladali jedlo i nápoje, ale ostatné zatiaľ nechali tak na príkaz pána domu. Obrátila pozornosť k sivému zámku, ktorý teraz vyzeral ešte pochmurnejšie. Akoby ho obklopila temná náruč dementorov a vysala z neho všetko šťastie. V jeho vnútri sa teraz nachádzali iba traja ľudia. Užialený rodičia a ohrdnutý snúbenec.

V hrdle jej zaklokotal šialený smiech. Donúti ho, aby naňho zabudol. A donúti Malfoya, aby sa ho vzdal. Raz a navždy. Pretrhne to puto nezmyselnej lásky, ktoré ich spája a sama zaujme miesto po boku Harry Pottera.

Teraz stačilo, aby svoj plán dovedla do konca. Avšak, celé to malo jeden háčik. Obchod, na ktorý pristúpila so starou bosorkou sa jej vôbec nepozdával. Bude musieť niečo vymyslieť. Zajtra sa s ňou stretne opäť. Ak chce zvíťaziť, musí byť pripravená.

Harry nečakal, že sa jeho zasnuby skončia takto. Totálnym fiaskom.

„Čo budeme robiť?“ začul za chrbtom tichý šepot. Otočil sa. Plecia zhrbené, tvár zachmúrená. Narcissa Malfoyová, ktorú správa o náhlom a nečakanom zmiznutí jej syna dostala do mdlôb, sa práve prebrala.

Lucius, ktorý zvieral svoju manželku v náručí naňho vrhol prosebný pohľad. Hladil chvejúce sa ženine telo a snažil sa ju upokojiť ako vedel. Jej predtucha sa opäť raz vyplnila. Nenávidel to. Ľutoval, že nebol viac predvídavý a ľutoval, že bol teraz taký bezradný. Netušili, čo sa stalo rovnako ako netušili, čo si počať.

„Neboj sa. Niečo vymyslíme. Určite,“ chlácholil ju tlmeným hlasom.

Mladík stojaci pri vysokom francúzskom okne si povzdychol. Pierko, ktoré držal v prstoch si vložil do náprsného vrečka. Z mysle mu neschádzala pôvabná labuť, ktorá sa z čista-jasna ocitla v záhrade.

„Pôjdem ho hľadať,“ povedal napokon.

„Pôjdem s tebou,“ ponúkol sa Lucius okamžite, ale mladík pokrútil hlavou.

„Nie. Ostanete tu,“ namietol.

„Ale...“

„Lord Malfoy,“ skočil mu do reči, „nevieme, čo sa stalo. Jediné, čo môžeme s istotou povedať je fakt, že Draco neodišiel dobrovoľne. Ak chcete pomôcť, upovedomte aurorov.“

„Tak dobre, ale čo im poviem? Nemáme potuchy, čo sa s Dracom stalo,“ hlesol bezmocne. „Nebudú sa mať čoho zachytiť.“

Harry vyzrel do tmavej noci. Vedel, že má muž pravdu, ale ako ich upokojiť, keď jemu samému zvieralo srdce strachom?

„Myslíte si, že ho uniesli kvôli peniazom?“ opýtala sa uplakaná Narcissa.

„Ak áno, určite sa to čoskoro dozvieme. Ak nie...“ zvyšok vety ostal visieť vo vzduchu. Lucius bol rovnako strápený ako jeho žena. O svojho jediného syna mal očividne obavy.

Harry odstúpil od okna. Niečo mu zišlo na um. Jeho jediná šanca, ako nájsť Draca. Hoci dosť pochybná, ak pomyslel na zdroj. Vedel, že jej nemohol dôverovať na sto percent, ale vždy to bolo lepšie ako nič.

„Navštívím vešticu,“ riekol odhodlane a čakal na ich reakciu.

„Ty... myslíš... tú vešticu?“ ozvala sa roztraseným hlasom Narcissa.

Harry prikývol. „Viem, že o nej kolujú všelijaké chýry, ale za pokus to rozhodne stojí, nie?“

Lucius opustil sofa a vyrútil sa k písaciemu stolu. Otvoril šuplík a vytiahol z neho kožený mešec. Zaštrngali v ňom mince. „Vezmi si ich. Pre každý prípad.“ Strčil mu kožený mešec do rúk.

„Ďakujem,“ odvetil Harry. „Vrátim sa alebo vás budem aspoň informovať.“

Lucius mu položil ruku na plece a pozrel mu do očí. Bol mu za jeho pomoc vďačný. I za to, že jeho syna tak oddane miloval.

„Budeme čakať,“ odvetili svorne užialení rodičia a ich oči zažiarili nádejou.

Harry opustil Manor kozubom. Preniesol sa priamo do svojho sídla, aby sa pripravil. Musel sa prezliecť a zbaliť si pár potrebných vecí. Cítil sa hrozne. Mal dojem, že to všetko bola len jeho vina. Keby bol totiž prišiel do záhrady o niečo skôr... možno...

Lenže zdržal sa! Videl Draca, keď sa oddelil od svojich priateľov a ich pohľady sa na chvíľu stretli. Usmial sa naňho, akoby mu nemo naznačoval, ponáhľaj sa, čakám ťa. A on meškal! Čo sa však mohlo stať?! A čo tam do Salazara robila tá labuť?!

Len čo vypadol z krbu, sídlo sa rozžalo nástennými svietnikmi. V hale sa objavil jeden z jeho domácich škriatkov. Uklonil sa pred ním a opýtal sa: „Bude si pán želať?“

„Suelly, budem musieť odísť. Pošli prosím do mojich komnát Trany. Potrebujem sa prezliecť.“

Škriatok v zeleno-žltej tóge prikývol a zmizol presne tak ako sa objavil. S tichým puk. Kým sa Harry premiestnil z prízemie do svojej spálne, Trany naňho už čakala pred otvoreným šatníkom.

„Trany byť k vašim službám, mylord,“ odvetila škriatka, dívajúc sa naňho veľkými očami farby kávových zrníčok.

„Výborne. Vyber mi prosím zelenú košeľu, tú dlhšiu koženú vestu a čierne nohavice. A prichystaj mi čižmy.“

Ani to nestihol dokončiť a škriatka mala všetko úhľadne poukladané na posteli. Pomohla mu vyzliecť sa, aj obliecť. Bolo zjavné, že jej pán mal naponáhlo. Napokon mu vybrala ešte i dlhšie čierne sako vyšívane striebornou niťou a ozdobené striebornými gombíkmi, ktoré mu siahalo takmer do polovice stehien.

„Kde mám svoju brašňu, Trany?“

Trany pohotovo luskla prstami a brašňa sa ocitla v jej rukách. Podala mu ju. „Corty vám urobiť na cestu sendvič a pridať i čutoru vína,“ povedala.

„Skvelé, Trany. Ďakujem vám,“ povedal a vložil si do brašne ešte aj mešec, ktorý dostal od Luciusa a zo slávnostného saka, ktoré zo seba pred chvíľou zobliekol vybral to labutie pierko, ktoré mu v záhrade Malfoy manoru pristálo mätko v dlani. Chvíľu sa naňho len nehybne díval a potom si ho vložil do vrečka vesty. Blízko srdca. Nemohol si pomôcť, ale mal dojem, akoby...

Pokrútil hlavou s ťažkým povzdychom. Vari šaliem?

„Neviem, kedy sa vrátim, nečakajte ma, dobre?“ s tým sa odmiestnil priamo zo svojej spálne.

Ocitol sa uprostred hôr. Nebol si istý, čo vlastne čaká, že mu tá žena povie. Poznal ju ešte zo školy. Jej hodiny veštenia síce navštevoval, ale nič z nich nemal. Pravda, okrem šialených proroctiev naplnených prísľubami rýchleho a strašného skonu v krutých bolestiach, ktoré sa ako inak týkali jeho osobne.

Bolo skoro ráno. Svitalo. Slnko, ktoré sa lenivo, ešte rozospato predieralo ponad vrcholky hôr bolo červenkasté a potrhané sivé oblaky v tomto chladnejšom kraji škótskej vysočiny ich farbilo do odtieňov ružovej a sýto žltej. Takmer to vyzeralo, akoby obloha začínala horieť.

Bol rád, že nezabudol ani na plášť, ktorý si prevesil cez plecia prv ako sa odmiestnil z domu. Ale na druhej strane, bol za toto chladné počasie svojim spôsobom vďačný. Trochu ho prebralo a prečistilo mu hlavu.

Vedel, kam má ísť, hoci netušil, kde tá žena teraz býva. Domcov, ktoré sa pred ním rozliehali učupené v údolí, ktoré halil ranný opar bolo hojne. I keď nie tak veľa. Nad dedinkou sa na kopci rozprestieral starý hrad. Vyzeral majestátne a krásne, ako si ho pamätal.

Harry sa vydal do dediny známou cestou a uvažoval nad tým, že najmúdrejšie bude vydať sa priamo do Kančej hlavy. Možno i preto, lebo poznal jej majiteľa.

V dedine panovalo absolútne ticho. Zdalo sa, že všetci spali. Avšak, ako sa často presvedčil, zdanie bolo zavše klamlivé.

Zamieril k hostincu a prv ako stihol zaklopať na dvere, zazrel vychádzať odkiaľsi spoza domca sivovlasého starca. Zrejme bol nakrmiť sliepky i svoje kozy.

„Dobré ráno, Aberfort,“ pozdravil ho mladík slušne, hoci nie tak veselo, akoby si prial.

Starec sa síce zatváril prekvapene, ale potriasol si s ním rukou. „Aj tebe, drahý priateľu. Čo ťa sem privádza?“ zaujímal sa živo.

„Niečo sa stalo. Niečo zlé a ja... idem si po radu,“ priznal Harry.

„Tak len pod'. Vždy si u nás srdečne vítaný,“ povedal a potľapkal ho po pleci.

Vošli dovnútra. Obišli prázdny bar a starec ho viedol priamo do kuchyne.

„Albus, Mína, vediem nám hosta,“ povedal a uhol sa, aby do kuchyne mohol vstúpiť mladík.

Žena zvrátajúca sa okolo peca sa otočila, aby sa s nečakaným hosťom zvitála. Keď zbadala svojho bývalého študenta, od radosti sa jej modré oči zaplavili slzami.

„Harry! Tak rada ťa vidím,“ objala ho a vybozkávala na obe líca. Potom si ho chvíľu obzerala. „Vyrástol z teba urastený muž. Ako sa ti vodí?“

Harry jej poklonu vrátil. „Vidím, že aj vy žiarite šťastím, madam.“

Začervenala sa ako malé dievčatko a úkosom pozrela na svojho manžela. Abe sa k nej nahol, objal ju okolo pliec a vtisol jej na líce nežný bozk.

„Obávam sa však, že moja návšteva nepatrí k tým zdvorilostným,“ odvetil na jej otázku. Harry upriamil pozornosť na portrét visiaci na stene. „Dobré ráno, pán riaditeľ,“ pozdravil ho. Bol trochu iný, ako ten, ktorý kedysi tak často vídal. Albus Dumbledore vo svojom neodmysliteľnom fialovom habite so vzorom hviezdíčiek tam sedel pri drevenom stole, tajomne sa usmieval a rukou si prečesával svoju dlhočiznú bradu.

„Harry, aké milé vidieť ťa po toľkom čase. Čo ťa sem privádza?“ opýtal sa so záujmom, modré oči horeli zvedavosťou.

„Dáš si s nami kávu?“ opýtal sa ho Aberfort a mladík vďačne prikývol. Minerva sa iba usmiala a rýchlo sa zvrátajúc okolo peca pripravovala tri hrnčeky rozvoniavajúceho nápoja.

„Počul som, že si sa zasnúbil,“ pokračoval Albus Dumbledore, bývalý riaditeľ Rokfortu.

Harry prikývol. „Vlastne... preto som tu. Niečo sa túto noc stalo. Niečo zlé.“

Minerva iba ticho počúvala, Albus prikývol, Aberfort iba natočil hlavu a skúmavo sa naňho zadíval. Ale bol to jeho všetečný starší brat, kto vyzvedal ako obvykle.

„Niečo sa mi už do uší dostalo. V noci bol v Rokforte na návšteve u Phineasa Nigellusa jeho blízky priateľ, Abraxas Malfoy. Dostavil sa krátko po tom incidente.“

Harry sklopil pohľad. „Je to žiaľ pravda. Môj snúbenec zmizol krátko po polnoci, keď sme ohlásili naše zasnúbenie verejne.“

„A ty si tu, pretože potrebuješ pomoc, však?“ spýtala sa Minerva prezieravo. „Ako ako ti môžeme pomôcť?“

Harry prikývol a vďačne prijal pohár kávy, ktorý pred neho postavila, keď si k nim prisadla. Aberfort si zatiaľ zapálil fajku.

„Obávam sa, že vy nijako. Popravde, myslel som, že keď navštívim vešticu, mohla by mi niečo naznačiť. Možno, kde ho hľadať alebo povedať, čo sa stalo... Viem, že je to malá nádej, ale je jediná, akú mám.“

Albus zamyslene prikývol. „Myslím, že je to dobrý nápad.“

Aberfort sa zamračil. „Tak to ja si nemyslím. Podľa mňa tá ženská nemá všetkých päť pokope,“ riekol a poťukal si po čele. „Ale... ako vravíš, je to tvoja jediná nádej. A kto vie, možno aj motyka vystrelí, však?“

Harry sa takmer uškrnul, keď Minerva do svojho manžela jemne štouchla. Napokon, aj tak všetci vedeli, že madam Trelawneyová je veľmi výstredná čudáčka. Veštenie nikdy nebolo jeho obľúbeným predmetom. Vlastne ho neznášal. A ženu, ktorá ich učila sotva toleroval. Mal na to svoje dôvody. A pádne.

„Dúfal som, že mi poviete, kde býva. Vraj sa usadila tu, blízko hradu. Je to pravda?“ odpil si dúšok z kávy a položil pohár späť na stôl. Zovrel ho oboma rukami a napäto preskakoval pohľadom z jedného na druhého.

Abe súhlasne prikývol a potiahol si z fajky. „Usadila sa na konci dediny, hneď pod lesom. Ľahko ten domec spoznáš. Je sám a zvonka je ovešaný bylinkami.“

Harry si odpil z kávy. Chvíľu tam ešte sedeli a zhovárali sa. Napokon sa s nimi musel rozlúčiť.

Minerva mu zaprialala veľa šťastia, Abe ho iba mlčky potľapkal po pleci. Albus sa usmial a povedal, že verí, že to zvládne.

Harry teda zamieril na koniec dediny, k lesu. Ten domec videl už zďiaľky. Pripomínal skôr dom bylinkárky ako veštice. Na jeho streche stál cínový kohút, ktorý sa vo vetre otáčal na jednotlivé svetové strany. A ako zistil, bol očarovaný tak, že keď zbadal prichádzať pocestného, kikirikál na plné hrdlo, akoby bol živý tvor a nie iba plechová napodobenina.

Vyšiel hore drevenými schodmi na neveľkú verandu a zaklopal na dvere. Tie sa otvorili so zavrzgáním pántov, ktoré by potrebovali premazať a on vstúpil dnu.

Vnútri panovalo šero. Ocitol sa v úzkej chodbičke. Jeho pohľad sa zastavil na vypchatej kune stojacej na botníku a na mohutnom paroží vytrčajúcom z holej lebky jeleňa a visiacej nad spojovacími dverami s vedľajšou miestnosťou. Vážne to bola podivná žena.

„Vstúpte,“ ozvalo sa akosi oneskorene a Harry sa vydal za tým hlasom.

Miestnosť, v ktorej sa ocitol potom nevedel celkom zaradiť. Bol tu krb a pri stene stála vysoká posteľ s nebesami. Uprostred stál neveľký stôl prikrytý červeným prestieraním s ozdobnými strapcami a na ňom ležala v nízkom kovovom stojančeku na troch mačacích labkách krištáľová guľa. Bola zakrytá jemnou, čiernou šatkou s drobnými zlatými hviezdčkami.

„Madam?“ ozval sa a takmer cúvol, keď ho ovanula ťažká vôňa neurčitých bylín a takmer neznesiteľné teplo. Dvere sa za ním zabuchli a on sa inštinktívne otočil. Rukou už siahol po prútiku, ale potom ju zbadal.

Stála za ním, pôsobila ako strašiak, ktorý utiekol z makového poľa a civela naňho cez prihrubé sklá svojich okuliarov. Avšak tak inak... pomätene.

„Madam Sibylla?“ ozval sa a ona prikývla. Alebo ňou proste myklo. Nevedel to rozoznať. „Dobrý deň,“ pozdravil úctivo. „Prišiel som, pretože...“

„Nie! Nič nehovorte!“ vykrikla teatrálne a dodala stíšeným hlasom: „Ja to predsa viem... Už vás čakám, Harry...“ zašepkala. Ten hlas mu vždy naháňal hrôzu.

Rukou pokynula k stolíku, na ktorom stála krištáľová guľa a taroty zložené na úhľadnej kôpke. Ukázala na malý stolček, aby sa posadil. Hoci by bol najradšej zdupkal a oľutoval ten chorý nápad, sadol si mysliac na to, že je jeho jedinou nádejou. Prešla okolo. Cinkala ako zvonkohra. Jej náušnice, náramky a korálky pôsobili honosnejšie ako jej odev. Mierne kučeravé orieškovo hnedé vlasy trčali na všetky strany, akoby už pár dní nevideli hrebeň.

Rýchlym pohybom ruky, ktorý by u nej nepredpokladal stiahla šatku z gule a zadívala sa na ňu cez hrubé sklá okuliarov. Potom na ňu položila prsty oboch rúk, pokrútila hlavou a chvíľu na to plačlivo zakvílila. Zvuk, z ktorého mu naskočila husia koža.

Keď sa potom vystrela a pozrela naňho, akoby sa dívala skrze neho. „Zlomené srdce, zlomilo to vaše. To jej úklady vás dostali do tejto kaše. Uprostred hlbokého lesa čistina, len tam, na nej... sa vo svite dňa leskne vodná hladina,“ pokračovala po chvíli odmlky, keď si začínal myslieť, že azda viac ani neprehovorí. Jej chudá tvár nadobudla zvláštny výraz. „Tam je uväznený ten, komu ste srdce dal, je začarovaný a vo dne, v noci ho ničí žiaľ. Noc temná... inú silu má a verte mi, že jeho podoba nie je nezvratná. Nádej vám ako slabá iskra tlie, máte len sedem nocí, kým naveky vám pohasne. Hľadajte, pierko vás k nemu dovedie.“

Harry sotva dýchal. Potili sa mu dlane a začínala ho bolieť hlava. A navyše, vôbec nerozumel tomu, čo mu práve povedala. Prišiel sem po radu, nie po veršovanú hádanku! Bože, ako len nenávidel tie šialené veštice.

Veštica, ktorá sedela na rozheganom stolci naproti nemu sa zachvela a ten podivný výraz tváre sa stratil.

Pozrela naňho, akoby ho videla prvý raz v živote. „Dobrý deň, čo si prajete?“

Harry prekvapene zažmurkal. „Ja... no, azda nič.“ Odkiaľ si a vstal. Prv ako odišiel sa zastavil a siahol do brašne. Poťažkal v rukách mešec a napokon ho vybral. Položil ho na stôl pred zmätenú ženu.

„Toto je pre vás, madam. A ďakujem vám.“

Sibylla naňho iba nechápavo zízala. „A za čo mi ďakujete? Harry? Dávajte si pozor. Vidím okolo vás temné znamenia! Hrozí vám nebezpečenstvo!“ Načiahla sa za ním, akoby ho chcela zadržať, ale to už bol preč.

Čo mal robiť? Prišiel hľadať pomoc a dočkal sa podivnej hádanky. Jediné, čo z toho dávalo zmysel bola posledná veta. Hľadajte, pierko vás k nemu dovedie. Ako o ňom vedela? Nepovedal jej predsa ani pol slova o tom pierku.

Poškrabal sa na brade, kde mu spod pokožky začínalo rašiť strnisko. Čo mal robiť? Bol unavený a nevyspatý. Navyše, stále musel myslieť na to, čo mu povedala tá šialená ženská. Sedem nocí... Myslela to vážne? Ak áno, bolo to menej ako by si prial.

„Draco, láska, kde si?“ vydýchol prerývaným šeptom a napokon sa rozhodol premiestniť domov.

Hm, vidím, že zrejme písanie tohto bude trochu oriešok, aby mi to vyšlo podľa predstáv. Budem sa musieť spoľahnúť na vašu trpezlivosť. Našťastie, ako som avízovala, nebude to veľmi dlhé.

Ospravedlňujem sa, že som si z vás urobila domácich škriatkov, ale máte pekné nicky a mne sa nechcelo hľadať iné mená :)

V príbehu sme sa posunuli ďalej. Ostáva nám len dúfať, že si Harry vyloží veštbu správne a zistí, kde by mohol jeho milý byť. Navyše, veľa času mu neostáva, však?

3. V hlbokom lese, čistina...

Harry sa prebudil uprostred noci. Potom, čo sa vrátil pred obedom domov od veštice upadol do hlbokého, no veľmi nepokojného spánku.

Posadil sa na posteli a vymotal sa spod ľahkej prikrývky, ktorá skončila zhužvaná na druhej strane postele, kde ju odkopol.

„Lumos,“ šepol, keď sa načiahol za prútikom a potom neverbálnym kúzlom zažal napoly stopené sviece v troch dlhých svietnikoch. Pretrel si unavenú tvár a zadíval sa do kozuba. Drevené polienka boli pekne naukladané v prútenom koši hneď vedľa prázdnom zívajúceho mramorového otvoru.

Vstal a podišiel k oknu, kde stál okrúhly stolík a na ňom strieborný podnos. Nalial si z džbánú čistej vody a napil sa. Potom sa otočil k oknu, za ktorým vládla hlboká noc. Bolo čosi po druhej. Hviezdy jasne žiarili, kosákovitý mesiac sa akoby vysmieval jeho nešťastiu.

Nádej vám ako slabá iskra tlie, máte len sedem nocí, kým naveky vám pohasne...

Sedem nocí... Prečo sakra tak prekliato málo?! Toto nebolo fér. Neprekonal toho v živote azda dosť? Nepatrila i jemu štipka šťastia? Alebo mu budú odopreté aj tie omrvinky, ktoré si od života chcel vziať na revanš ako sladkú mrveničku z vytúženého koláča?

Dosť! napomenul sa v duchu. Teraz nebol čas na sebaľútosť. Nie a rozhodne by nemal ani vyspávať a podaromnici márne vzácny čas. Minúty plynuli a neľútostne sa zlievali do hodín ako dravá rieka, ktorá ich mala pohltiť ako drobunké zrnká piesku.

Keby tak len vedel, kde ho hľadať! Keby vedel, kto za tým... Zarazil sa.

Zlomené srdce zlomilo to vaše. To jej úklady vás dostali do tejto kaše...

Jej úklady? Jej? Vzápätí naplno precitol. Vari to bolo naozaj tak? Naozaj za zmiznutím jeho snúbena mohla stáť ona? Dych sa zrýchlil, pohľad, ktorý ešte nedávno cival na hviezdy teraz zísal do prázdna, akoby sa upieral do minulosti. Mal dojem, akoby sa to stalo iba včera.

„Nemôžeš ma opustiť! Milujem ťa!“ vykrikla ako zmyslov zbavená.

„Pochop ma prosím, nie je v mojej moci ovplyvniť to, Ginevra,“ prosil ju, cítiac sa vinný, že jej tak ubližuje.

„Akože nie? Môžeš! Je to tvoja voľba! Tvoje rozhodnutie! Harry, prosím, neopúšťaj ma!“ vzlykla, v jemných črtách tváre vpísané číre zúfalstvo. Klesla na kolená, prstami sa zakvačila do jeho nohavíc, hlavu sklonila a lícom sa opierala o jeho stehno.

„Nie, ľutujem, nejde to. Pochop, nemôžem zmeniť fakt, že ma priťahujú muži. Nemohli by sme takto žiť. Ani jeden z nás by nebol šťastný. Ja tak nechcem žiť...“ zdôraznil, snažiac sa vymaniť z jej zovretia. Mykol nohou trochu silnejšie a ona sebou trhla. Spadla tvárou na zem. Zadúšala sa vzlykmi. „Nikdy ťa nebudem môcť milovať, Ginevra, odpusť. Nikdy som ti nič nesľúbil. Mám ťa rád, ale len ako sestru.“

Zdvihla sa, bledá tvár bola zaliata slzami. „Prosím... urobím všetko, len aby...“

Zastavil ju. Tváril sa príkro a nekompromisne. Nechcel jej ublížiť, ale vari v sebe nemala štipku hrdosti? Nie, nezazlieval jej to vnucovanie, ani tú tetrálnu scénu. Zožieral sa faktom, že trpí kvôli nemu. Ublížil jej.

„Prepáč, Ginevra. Nechcel som byť tým, kto ti zlomí srdce. Keby som bol tušíl, aké city ku mne prechovávaš...“ odmlčal sa, ruky spustené pozdĺž tela zaťal v päst. „Odpusť.“ Odchádzal.

Hľadela naňho dlhú chvíľu. Dívala sa a vnímala jeho rozhodnutie. Neodvratné. Také definitívne. V tej chvíli bola schopná všetkého. Zaškrípala zubami.

„Stoj! Počuješ, Potter?!“ vykrikla za ním a vstávala zo zeme. Tvár ešte pred chvíľou bledá sa zmenila v červenú od nahromadeného hnevu.

Neotočil sa. Kráčal ďalej.

„Preklínam ťa! Teba aj toho všivavého bastarda! Nikdy nebudete šťastní! Nikdy! Počuješ? Postarám sa o to, aby si trpel! Okúsiš rovnakú bolesť, akú si sám spôsobil!“

Harry sa odmiestnil.

Ginevra... Bola by toho naozaj schopná? Mal dojem, akoby mu samé srdce dalo odpoveď na tú ničivú otázku. Privrel oči a pretrel si spánky v geste, akoby sa ho chytala migréna. Snažil sa rozpamätať na zvyšok veštby.

Uprostred hlbokého lesa čistina, len tam, na nej sa vo svite dňa leskne vodná hladina.

Otočil sa a načial sa za prútikom. Mávol ním vo vzduchu so slovami: „Accio mapa!“ Kým sa k nemu kúsok kartografického pergamenu doniesol, hrešil sa, prečo ho to nenapadlo skôr.

Rozložil mapu na stole a pozorne sa na ňu zadíval. Uprostred lesa čistina... Ukazovák spravil po mape kruh okolo Londýna, očami blúdiac po okolitých horách. Sever vynechal.

„Cambrianské hory,“ zamrmlal si zadumane popod nos. Podľa toho, čo o nich vedel tam bolo síce pár jazier, ale ich lokalita nesesedela s tým, čo prorokovala Sibylla.

Deanov les. Tam bolo jedno jediné jazero, rozlohou tak malé a ležiace hlboko uprostred lesa, že aj toto hneď vylúčil. Breaconské lesy boli bez jazier, hoci s lesnými potôčkami. Cotswoldské hory vylúčil

tiež z rovnakého dôvodu a ukazovák sa presunul na mape k Chilternským horám. Chvíľu nad nimi uvažoval, ale napokon si iba nerozhodne povzdychol. Blúdil očami po mape, kým ho nezaujal ďalší les a síce Sherwoodsky. Ležal severne od Londýna v panstve Nottingham. Rozprestieral sa okolo dediny Edwinstone, zo západu ho ohraničovala rieka Frewash a z východu lesy Derbyshirskeho kraja.

O tomto lese však nevedel nič. Nikdy tam nebol. Keby ho mal prehľadať, zabralo by mu to more času. Les mal rozlohu štyristodvadsať tri hektárov. Pekný úsek, ak ho chcel preskúmať.

Úkosom pozrel na operadlo stoličky, kde mal prevesené svoje sako. Podišiel k nemu a opatrne vybral z vrecka labutie pierko. Mal dojem, že mu preskočilo, ale napokon, šanca tu bola. Vrátil sa k stolu a s pierkom medzi palcom a ukazovák ako akýmsi podivným kyvadlom zdvihol ruku nad mapu. Potom s myšlienkou na svojho milovaného... pierko pustil.

Napäto čakal, či sa niečo stane. Pierko sa zachvelo a na moment ostalo visieť vo vzduchu.

„Prosím, ukáž, kde ho hľadať,“ šepol a ono, akoby ho počúvlo. Pomaličky, v ladnej špirále sa znieslo k mape. Pristálo presne uprostred, na mieste, kde bol vyznačený Sherwoodsky les.

Harry takmer nedýchal. Len užasnuto hľadel na mapu a rozmýšľal, či to bola náhoda, alebo sa to stalo naozaj.

Prebralo ho to dosť na to, aby sa rýchlo obliekol, zbalil si potrebné veci a pripravil sa na cestu. Bolo mu fuk, že je hlboká noc. Čas plynul a oni ho mali tak málo...

Mesačné svetlo ožiarilo hladinu a na ňom pokojne plávajúcu labuť. Zdvihol hlavu. V malom koráľkovitom oku sa zaleskla slza. Odrazu sa zachvel. Mal pocit, akoby mu to svetlo vlialo do žíl život. Rozpäl krídla a zamával nimi. Rozčeryl vodnú hladinu a zo zobáka sa vydral hrdelný škrekot...

...ten sa po chvíli zmenil v ľudský výkrik. Bolelo to. Jeho telo sa menilo späť. Mal dojem, že to trvalo celú večnosť. Odrazu sa vysilený ponoril pod hladinu. To ho prebralo dosť na to, aby sa už celkom pri zmysloch a sile vydral na breh. Pár temp a ucítil pod bosými nohami bahnovité dno. Zabáralo sa mu medzi prsty. Uchopil do rúk bujné trsy trávy, ale skôr ako stihol vystúpiť na breh, začul tichý, škodoradostný smiech.

„Je tu niekto?“ opýtal sa a prižmúrenými očami pozorne pátral po svojom okolí. Nič. Ani len šum vetra. Iba ten smiech, ktorý pomaly ustával. Ľahol si do trávy a striasol sa chladom. Strieborné oči vzhliadli k mesiacu a on sa umáral a trápil pre to, čo sa stalo. Snažil sa to pochopiť a modlil sa, aby ho Harry našiel. Aby ho vôbec hľadal...

Vedel, že ak by sa to prihodilo jemu, nenechal by kameň na kameni, kým by ho nenašiel. Ich situáciu sťažovalo aj to, že ho tá stará ježibaba premenila. A tiež to, že nemohol od jazera viac ako pár krokov. Pýtalo ho k sebe podivným, neviditeľným spojivkom. Skúšal to celú tú noc, keď sem doletel. Mohol sa dostať na jeho trávnatý breh, ale nie ďalej. Keď to totiž skúsil prekonať vynaložením všetkých síl, náhle zoslabol a stratil vedomie.

Dnes v noci preto ostal pokojne ležať na brehu a snažil sa nevnímať chlad noci, ktorý mu zahaľoval pokožku, na ktorej sa stále trblietali v mesačnom sviete kvapky vody ako priehľadné kryštáliky.

Kdesi za ním sa ozval tichý lomoz. Počul pukať suché konáriky, potom sa znova rozhostilo ticho. Sadol si a obzrel sa do tmavého lesa za sebou. V diaľke medzi hustým porastom jedlí a smrekov zbadal nejasné, mihotavé svetielko. Vznášalo sa vzduchu ako bludička. A približovalo sa.

Obloha strácala svoju atramentovú farbu a žiara hviezd slabla. I mesiac pobledol. Draco netušil, koľko je hodín, ale vedel, že sa brieždi. Pozrel k lesu a napäto čakal, kto sa ukáže...

Harry sa náhlil, ako vládca. Pierko sa plynule vznášalo vo vzduchu pred ním, ukazujúc mu smer. Azda ten správny. Ihneď, ako sa sem premiestnil a vystrel pred seba dlaň, začalo ho viesť. Mal pocit, že prešiel celým lesom. Potkýnal sa, raz, či dvakrát dokonca padol na zem, keď sa mu noha zachytila o pokrútené horene stromov, ale nedopustil, aby stratil brko z dohľadu. Viedlo ho cestou, necestou, akoby bolo skutočne očarované neznámym kúzlom.

Keď sa pred ním v diaľke zaleskla vodná hladina jazera, dych sa mu zrýchlil tak, ako i chôdza. Pod nohami mu zaprašťala zlomená halúzka. Nevšimával si to. Modlil sa v duchu, len aby našiel svojho milého...

Vyšiel z lesa a v tej chvíli mu padol kameň zo srdca. „Draco!“ vykrikoval a rozbehol sa naprieč lúkou k mužovi, ktorému pristálo labutie pierko na dlani.

Plavovlasý muž zdvihol hlavu a úľavne si vydýchol. Tak rád by sa mu rozbehol oproti, ale nemohol! Vo chvíli, keď naňho narazilo mocné telo jeho snúbenca a vtiahlo ho do mocného objatia, zaplakal od šťastia.

„Harry!“

„Tu som, láska,“ zachripel tmavovlasý čarodejník a odtiahol sa len natoľko, aby mu ústami zotrel slané slzy a osušil ich bozkami. Ich pery sa stretli.

Harry sa lačno zmocnil jeho úst a ten roztúžený bozk v Dracovi rozbúril všetky zmysly. Podlomili sa mu kolená a ani si neuvedomil, že si Harry stiahol z pliec plášť, aby doň zabalil jeho nahé telo. Bol by sa zosunul k jeho nohám, po tom sladkom útoku, keby si ho Harry mocne nepritískal na hrud'. Ten bozk ho celého rozpálil a roztúžil.

Slnčné lúče farbili mraky na obzore jasnými, žiariacimi farbami. Z lesa sa začal ozývať nesmelý trilkot vtákov, vítajúcich nový deň.

„Našiel si ma,“ zachripel Draco, prsty zaťaté do Harryho saka, „našiel.“

„Isteže miláčik,“ šepol a pobozkal ho nežne na obočie a dôverne mu skĺzol rukou po chrbte. Draco ho objal okolo krku, nežne sa dotkol perami jeho úst. To pomaznanie ho akoby zelektrizovalo. Zastonal, zmocnil sa jeho pier a tentoraz už tvrdo požadovačným bozkom.

Draco sa nevoľky odtiahol. Zvierať v rukách jeho tvár a šepkal: „Nemáme veľa času. Svitá.“

„Čo sa v tú noc stalo?“

Draco pokrčil ramenami. „V záhrade bola akási čarodejnica. Ona ma premenila, ale povedala, že to nie je trvalé. Musíš nájsť niečo, čo zabráni ďalším premenám.“

„Ale ako a kde?“

„Netuším. Povedal iba, že kliatba sa dá zrušiť. Stačí počúvať iba svoje srdce...“

V tej chvíli slnko vyhuplo ponad vrcholky hôr a Dracove telo zachvátil bolestivý kŕč. Prehol sa v páse a zaspätkoval.

„Draco!“ vykrikoval Harry a natiahol sa za ním. Ruka, ktorú sa snažil zachytiť mu vyklzla spomedzi prstov. Nahé telo sa vymanilo z objatia jeho plášťa, ktorý mu prehodil cez ramená. Vzduch preťal ďalší výkrik a mladý muž pred ním cúvol k vode.

Harry vytreštil oči. Po sprške studenej vody ostala iba rozčerená hladina a labuť, plávajúca na nej. „Draco,“ šepol zastretým hlasom a neveriacky sa díval na biele stvorenie s farbou peria ako sneh. Plávalo blízko pri brehu a dívalo sa naňho smutným pohľadom.

Netušil, ako dlho ostal takto kľačať a zízať naň. Napokon vstal s ťažkým povzdychom. „Vrátim sa večer, sľubujem. Zatiaľ skúsím nájsť niečo, čo by nám mohlo pomôcť.“

Zdalo sa mu, že labuť jemne kývla hlavou na znak porozumenia. Napokon si našuchorila krídla a odplávala ďalej od brehu.

Harry sa odmiestil preč. V duchu sa zaprisahával, že urobí aj nemožné, aby ho odklial. A tiež myslel aj na Ginevru. Za toto im draho zaplatí...

4. Osud napísaný v dlani

Harry netušil, čo robiť. Slnko už bolo vysoko. Aspoň mal taký dojem, hoci netušil, koľko je momentálne hodín a obloha sa navyše zatiahla búrkovými mrakmi. Nehrmelo, ani sa neblýskalo a dokonca tomu ani nič nenasvedčovalo. Manor však vyzeral v tejto chvíli dosť pochmúrne aj bez toho. Keď sa premiestnil priamo na príjazdovú cestu a vykročil k vchodovým dverám, pod nohami mu zavrzgal biely štrk. Nestihol ani zaklopať, pretože ťažké dubové dvere s ozdobným čiernym kovaním sa pred ním okamžite otvorili.

Nevítal ho však domáci škriatok, ale sám pán domu. V jeho napätej tvári sa zračila zvedavosť a rovnako tak i všeprítomné obavy.

„Dobrý deň, myslím, že mám... dobré správy,“ odvetil na privítanie a mužovi viditeľne odľahlo.

„Vďaka Merlinovi, Harry, vďaka Merlinovi,“ zamrmlal si unavene popod nos. „Pod', vyzeráš unavene. Nechám pripraviť nejaké občerstvenie, kým nám všetko porozprávaš.“ Potom sa však zarazil a zastal na mieste. „Ale našiel si ho, však?“

To mĺkve prikývnutie stačilo na to, aby zo seba vydal tichý, radostný povzdych a hoc na krátku chvíľu, no i tak ho mocne objal.

Lucius poslal domáceho škriatka po svoju manželku a prikázal im pripraviť pre mladíka občerstvenie. Harry bol bledý, mal kruhy pod očami a napriek tomu, že sa to snažil nedať najavo, jeho známky únavy boli veľmi viditeľné. Lucius si všimol ako sa mu chveje ruka, keď sa načiahol za jedným z bohato ozdobených sendvičov.

Hoci Narcissa sedela ako na ihlách vedno so svojím mužom, ktorému drvila v zovretí svojich prstov dľaň, nebola taká necitlivá, aby na mladíka tlačila. Harry dojedol prvý chlebiček a zapil ho poriadnym dúškom bieleho vína.

„Našiel som ho. Draco je v Sherwoodskom lese...“

Manželia zviskli a šťastne sa objali.

„ale je tu jeden problém,“ dokončil Harry a snažil sa necítiť tak previnilo. Nechcel im kaziť radosť, ale nemohol inak.

„Pre Merlinu, Harry, aký? Tak už vravte!“ pobádala ho znova rozrušená žena.

„Draco je zakliaty,“ odvetil nešťastne a presne táto emócia zastrela dve bledé tváre sediace mu oproti.

„Za... zakliaty?“ zamrmlal Lucius. Evidentne tomu nemohol uveriť.

„A... ale prečo?!“ vyjachtala Narcissa a treštla naňho priezračné bledomodré oči, znova lesklé od zadržiavaných sĺz. „Nechápem, čo sa stalo?“

Harry si hrýzol peru. Čo im mal povedať? Že je s najväčšou pravdepodobnosťou jediným vinníkom on, pretože keby ho nebolo, keby sa nebol zamiloval do ich syna, nič by sa mu nestalo a on by si žil teraz šťastne tak ako prv? A čo by boli schopní urobiť, keby sa dozvedeli, že to bola Ginevra Weasleyová, ktorá bola toho všetkého príčinou? Ich rodiny sa od nepamäti nenávideli, hoci im kolovala v žilách rovnaká krv. Len Salazar vie, čo bolo príčinou všetkej tej zloby medzi rodinami, ale teraz to rozhodne skúmať nemienil. Jeho zaujímal jedine Draco. On bol prvoradý.

Zvolil inú cestu a zamlčal tak časť pravdy. Povedal len to, čo boli schopní akceptovať. „Všetko, čo mi stihol povedať bolo, že ho v noc našich zásnub prekliala akási neznáma čarodejnica.“

„Ako prekliala?“ spýtala sa konečne Narcissa, keď si utrela štíhly noštek do vreckovky.

„Z Draco je totiž... labuť,“ odvetil a zhrbil chrbát. Mal dojem, akoby na pleciach niesol celú fárchu sveta.

„Cygnus?!“ zvolal Lucius a vymrštil sa z pohovky čalúnenej smotanovo zlatým damaškom. „Nejaká striga zakliala môjho syna do podoby zvieraťa?!“

„Labuť?“ zopakovala po ňom jeho manželka ako v tranze, a aj keď upierala oči na Harryho, mladík mal dojem, že sa díva skrze neho.

„Áno. Je to žiaľ tak. Avšak, nič nie je stratené. Kliatba sa dá zlomiť, len musím prísť na to ako,“ informoval ich promptne.

Okamžite obaja ožili a akoby sa spamätali. „Áno?“

Znova pokrčil plecami a unavene si počúchal čelo. „Draco mi povedal, čo mu hovorila tá starena. Vraj stačí počúvať svoje srdce... to je všetko, čo viem a čoho sa môžem pri pátraní zachytiť.“

Luciusova tvár sa zachmúrila. Prešiel k oknu, ruky zopäté za meravým chrbátom. „To nie je veľa,“ povzdychol si a Harry uvažoval, na čo myslí. Možno analyzuje možnosti, možno uvažuje nad tým, akú šancu má mladý chrabromilčan na to, aby tú kľatbu zlomil.

„Nemôžete doviest' nášho syna späť?“ opýtala sa Narcissa s nádejou v hlase, ale Harry pokrútil hlavou.

„Žiaľ, nie madam. Zdá sa, že Draco je kúzlom pútaný k tomu jazeru. Sám mi to povedal. Nedostane sa ďalej ako pár metrov od jeho brehu. Kúzlo ho nepustí...“ schoval si tvár do dlaní a trhane si povzdychol. „Pre všetku Godrickovu slávu! Kiež by som mohol už v tejto chvíli urobiť viac!“

Na pleci pocítil jemný stisk ženskej ruky. Zdvihol hlavu a zadíval sa priamo do belasých očí Dracovej užialenej matky. Jej studené prsty skĺzli v nežnom pohľadení po jeho líci. Sklopil zrak. Cítil sa tak previnilo. A to všetko len preto, že zlomil Ginny srdce!

„Harry, viem, že urobíte všetko preto, aby sa nám Draco vrátil živý a zdravý. Nikdy som nikomu inému tak neverila a nikdy som do nikoho nevkladala toľkú nádej ako do vás. Možno to vyzerá beznádejne, ale ja vám verím. Už ste ho predsa našiel... aj to je teraz viac ako dosť.“

Lucius si zastal po jej boku a objal ju okolo štíhleho pása. „Harry, ak ho má niekto odkliať, verím, že práve vy nájdete spôsob. A som si istý, že ani môj syn o vás nepochybuje. A teraz... choďte si odpočinúť.“

Harry znova raz pokrútil hlavou. „Nemôžem... ja...“ namáhavo prehltol. „Ostáva nám len pár dní. Nemôžem strácať čas.“ Jeho hlas znel naliehavo a odhodlane, ale Lucius trval na svojom.

„Musíte si odpočinúť aspoň na pár hodín. Ste unavený a Dracovi nepomôžete, ak sa vyčerpáte na smrť, Harry.“

„Tara!“ zavolal na jedného z domácich škriatkov a tá sa v zápätí objavila. „Odveď pána Pottera do hosťovskej izby.“

Harry sa naposledy pokúsil zaprotestovať. Luciusov výraz tváre bol prísny. „Tara vám donesie elixír bezsenného spánku. Jeho účinok trvá sedem hodín.“ Zakúzli tempus a takmer nepozorovane prikývol. „Je jedenásť. O šiestej vás nechám zobudiť.“

„Tak dobre,“ odvetil odovzdane. Nemal síl dohadovať sa. S domácou škriatkou pred sebou sa odobral do hosťovskej izby. Len čo zo seba stiahol zvršky a užil elixír, padol do perín a v tej chvíli zaspal.

Harry vstal naozaj oddýchnutý. Nielen, že sa cítil oveľa lepšie, ale mal dojem, že ak by to záviselo od neho, bol by schopný presunúť horu jemným ťuknutím. Možno mu pomohol ten elixír a možno nápad, že zájde priamo na miesto činu. Potreboval nájsť riešenie Dracovho odkliatia, a keďže v tom mala prsty Ginevra, zaumienil si, že navštívi ich sídlo. Možno bude rozumná...

Pred odchodom ho plavovlasý pán domu zastavil a vtisol mu do rúk akúsi starú, v koži viazanú knihu. Bola zapečatená a Harry z nej cítil sálať prastarú silu mágie.

„Nikdy som ju nedokázal otvoriť. Neviem, čo v sebe skrýva, ale... skús to ty. Možno pomôže. Vraj obsahuje prastaré formulky tých najneuveriteľnejších kúzel. Tak mi to vravel starý otec...“

Harry poďakoval a vopchal si knihu do brašne.

Lucius s Narcissou dohliadli, aby sa do sýta najedol a napil. Harry sa dokonca osviežil rýchlym kúpeľom, obliekol si čisté šaty a rozlúčil sa s nimi.

Sídlo Weasleyvovcov bolo mierne povedané... obstarožné. Len Merlin vie, koľko generácií v ňom prebývalo a nik sa zrejme nemal k tomu, aby chátrajúci dom opravili. Pokiaľ vedel, láтали ho iba kúzľami.

Čarodejníci... odfrkol si znechutene, keď prechádzal okolo záhradky. Tá jediná vyzerala dosť skvostne, aby sa ten pohľad dal vôbec oceniť. Harry uvažoval, či mu vôbec otvorí a premýšľal, čo spraví, ak sa tak nestane. U rodiny bol teraz vydedencom. Ani ich najmladší syn sa s ním nebavil s predošlým nadšením a to boli kedysi taký nerozluční. A za všetko mohlo to, že odmietol ich jedínú dcéru, lebo dal prednosť milovanému mužovi.

Zaujímaloby ho, či vôbec tušili niečo o svojom druhorodenom synovi. Bolo všeobecne známe, že rád poskytuje rozkoš iným pánom. Nebol o nič lepší ako on, či Draco. Navyše, neušetril ani ženské srdce a neváhal svoj šarm využiť vo svoj prospech. Bolo mu celkom ukradnuté, že si užíva s mladými a nevinnými ženami. Vlastné potešenie bolo preňho asi viac ako čokoľvek iné. A títo pokrytci ho chceli súdiť? Iste, každá rodina má vraj svoju povestnú „čiernu ovcu,“ ale oni ich mali hneď niekoľko.

Zabúšil klopadlom v tvare baranej hlavy na dvere a čakal, či mu niekto príde otvoriť. Dlho sa nik neukazoval ani potom, čo to skúsil ešte dvakrát. Naveľa sa ukázal práve Ron. Tváril sa všelijako, ale postoj, ktorý voči nemu zaujal sa nedal označiť za nepriateľský.

„Harry, rá...“ odmlčal sa a stiahol podávanú ruku, akoby si bol vrelejšie prijatie náhle rozmyslel. „Máš sa?“

Harry sa s pozdravom nezdržiaval. „Kde je Ginevra?“ Jeho hlas bol ostrý, azda o niečo viac ako zamýšľal, ale nemienil sa za nič ospravedlňovať.

Ryšavý mladík len o niečo vyšší ako on iba neisto pokrčil plecami. „Netuším... Pár dní sa neukázala. Nikto... nikto o nej nič nevie,“ odvetil a uhol pohľadom, keď naňho Harry uprel svoj smaragdový pohľad.

Harry nebol taký naivný, aby mu uveril. Z Rona len tak sršalo, že mu klame rovno do očí. Dobre. Mohol by ho prinútiť povedať pravdu, rovnako tak dobre ako mu mohol násilne prehľadať myšlienky, ale nespravil to. Rozhodol sa inak.

„Odkáž jej, že si ju skôr, či neskôr nájdem... a zaplatí mi za to, čo spáchala!“ Jeho hlas bol ostrý ako nôž a zdalo sa, že priateľa zasiahol naozaj dobre mierenou ranou.

Ron sa zháčil a strhol. Otvoril ústa a zamračil sa, aby mu niečo odsekol, ale Harry sa odmiestnil preč. Stmievalo sa...

Kriemhilda sa dívala do starého zrkadla a nedokázala z mladého muža spustiť oči. Modré oči boli živé a hlboké, naplnené smútkom, tvár posiatá pehami a vlasy žiarili v lúčoch zapadajúceho slnka. Jej staré srdce zakaždým poskočilo a clivo sa zovrelo. Ani teraz tomu nebolo inak.

Tmavovlasý mladík odišiel pred hodnou chvíľou, ale červenovlasý muž obišiel dom a vošiel do záhrady. Nerozhodne zastal až pri svojej jedinej sestre. Tej, ktorá bola zodpovedná za nešťastie mladého páru, tej, ktorá sa napriek ich dohode stále neukázala. A tej, ktorá potajme snovala úklady na Kriemhildin život.

Stará čarodejnica prižmúrila oči. Nebola bez srdca, aby jej nedala šancu, ale nič nenasvedčovalo tomu, že sa dievča snaží prísť k rozumu, že napokon oľutuje, čo vyviedlo a...

No, jednoducho sa nestalo. Ani Kriemhilda nebola hlúpa. Bola staršia, skúsenejšia a oveľa lepšia vo všetkých tých kúzlach. Poznala aj také, o ktorých mladá žena ani len neslýchala. A napriek tomu, dohoda bola len skúškou jej charakteru. Ničím, čo by proti nej nebola zneužila. Avšak... mladá deva zjavne nemala súcit. Prialo si nielen smrť mladíka zakliateho do labute, ale snovala úklady ako pripraviť o život i ju... Naivne si myslela, že počas tej doby, kedy stará striga – ako ju nazývala – prevezme na seba jej podobu, aby uchvátila srdce jej milovaného iba pre seba.

„Ginny, pre merlina, čo si zasa vyviedla?“ opýtal sa mladík celý zhrozený v tvári, ale jeho sestra sa iba spokojne usmiala.

„Už odišiel?“

Ron prikývol.

„Povedal si mu, že som tu?“

Pokrútil hlavou a akoby to nestačilo, riekol: „Nie, nepovedal.“

Ginny si uhladila dlhú tmavomodrú sukňu a načechrala snehobiele rukávy šiat. „Nespravila som nič, čo by si nezaslúžil,“ ohradila sa spokojne. „A teraz ma nechaj na pokoji! Iba čo domŕzaš!“

Vstala a odišla do domu.

Ron si nešťastne prehrabol rukou vlasy, kým sa tak díval za sestrou. Tušil, že čosi vyparatila, ale nepredpokladal, že sa to bude týkať jeho priateľa. Harry k nej bol úprimný a dalo by sa povedať, že aj férový. Ozaj jej nikdy nič nesľúbil a ani v nej neživil márne nádeje. Na to si jeho domýšľavá sestrička bohate vystačila sama. Ale čo mu vyviedla?!

Vykročil k lesu. Potreboval si prečistiť hlavu a potreboval popremýšľať. Uvažoval, čo robiť. Rodičom to povedať nemohol. Aj oni Harrymu zazlievali, že pohrdol ich jedinou dcérou.

Kriemhilda sa naňho ešte chvíľu dívala, potom mávla svojím starým viničovým prútkom a zamrmlala: „Finite,“ aby kúzlo ukončila. V zrkadle na ňu znova hľadela jej stará, vráskavá tvár.

Chvíľu tam len sedela bez pohnutia, s očami upretými na svojho čierneho kocúra. Ležal na lavici a lenivo zíval. Potom z nej zoskočil a podišiel k miske plnej smotany, aby ju zlízal.

V očiach stareny šibalsky zaiskrilo, keď dostala nápad. Vstala od stola a prešla k skrinke s prísadami do elixírov. Na najvyššej polici sa chvíľu prehrabávala v malých fľaštičkách, ale nenašla, čo hľadala. Posledný čierny vlas krásnej horárky Jeleny už minula. Ani plavovlasý vlas najstaršej mlynárovej dcéry Suellen tu nebol. Ach, veď ten minula minulú zimu, keď si bola v Londýne nakúpiť nejaké zásoby na prípravu elixírov, prebehlo jej myslou. Napokon sa načiahla po jediný, ktorý mala v zásobe a zadumane sa naň dívala.

Možno to nebude práve etické, ale... chvíľka rozkoše s tým modrookým mladíkom... bude určite stáť za to. Dala by za to čokoľvek! Avšak, bude ho musieť preľstiť. Kým jeho nepodarená sestra, kvôli ktorej sa tak trápi vymýšľa ako ju zbaviť života, ona ho v jej podobe zvedie. Usmiala sa a vráskavé pery odhalili štrbavý chrup. Načiahla sa po všehodžúse a vložila doň vlas, ktorý jej zobrala. Nápoj dobre zamiešala a potom ho vypila na tri dúšky. Bol horoko-sladký. Presne ako Ginevrina duša.

Starecké telo sa rýchlo začalo meniť. O pár sekúnd neskôr sa však na seba spokojne dívala do zrkadla. Usmiala sa. Rukou skĺzla po bujnom poprsí až k osiemu pásu. Zatočila sa a náhle aj zastala, aby si prútikom rýchlo zmenila staré handry na honosnejší odev. Prehodila si hodvábne ohnivé vlasy cez plece. Ostávalo už jediné.

Šupla si do vrecka malú karafu červeného vína zmiešaného s Amortenciou a odmiestnila sa zo svojho domca. Konečne sa znova bude cítiť ako mladá, pri živote...

Zastala rovno za chrbtom mladíka, ktorý sa k nej okamžite otočil a prútikom jej mieril na hrud'. „Ginny,“ vydýchol, keď zistil, že je to jeho sestra a spustil prútik späť na zem, kde v tráve ležala jeho halena s vestou.

Kriemhilda sa usmiala a skĺzla pohľadom po jeho polonahom tele. Zjavne sa chystal zaplávať si v jazierku. Je taký krásny, pomyslela si v duchu a siahla do vrecka.

„Dáš si?“ usmiala sa milo. „Na uzmierenie. Správava som sa strašne,“ riekla a zatvárala sa dosť kajúcne na to, aby si Ron od nej karafu vzal. „Vino,“ odvetila, keď nadvihol obočie.

Stála od neho sotva na tri kroky a sledovala ako hltavo pije. „Je výborné,“ odvetil, keď si napokon otrel ústa. „Škoricové mám najradšej.“

„Ja viem,“ odvetila spokojne a priblížila sa. Mladíkov pohľad sa začínal meniť. Videla to. Vo chvíli, keď sa priblížila ešte o krok a položila rúčku na jeho mužnú hrud', vedela, že je lapený v pasci.

„Ronald,“ šepala s ústami tesne pri jeho líci, „bozkaj ma, láska,“ zaprosila.

„Gin... si taká... krásna,“ zachrapčal a ruky, ktoré doteraz viseli po jeho bokoch, zovreli jej pás a presunuli sa ešte vyššie. Bozkával ju ako vyhladovaný muž, sťahovali jej šaty z pliec a spiatky ju za sebou ťahal do jazierka...

Obaja boli nahí. Kriemhilda sa v jeho náručí chvela, tísila sa k nemu a žobrala o viac... A on ju horúčkovo hladil a láskal, opakoval ako veľmi ju miluje, a že ju nikdy neopustí. Daruje jej tú najväčšiu rozkoš.

A ona s potešením zistila, že tie slová naozaj nehovoril do vetra...

Bola už mesačná noc, keď ho nevoľky opúšťala s hlbokým žiaľom v srdci. Ležal hore značky na machu s privretými očami. Jemne oddychoval, keď sa jej prúťik odklonil od bieleho čela, kde sa mu lepili stále vlhké vlasy. Nie, nedovolí, aby si čokoľvek z toho pamätal. Toto by mu nemohla urobiť. Jeho srdce bolo čisté.

Vstala a zadívala sa smerom k ich sídlu. Hnedé oči potemneli tak, až vyzerali byť čierne ako smola. Ginevrin osud bol spočítaný. Mala ho dávno napísaný v dlani. Len škoda, že z nej nevedela aj čítať. Vyvarovala by sa toľkých chýb...

Kriemhilda vrhla na mladíka posledný láskavý pohľad a odmiestnila sa.

Harry zastal na brehu jazera v Sherwoodskom lese. Všetko mal pripravené. Stan bol rozložený v dostatočnej vzdialenosti od brehu, jedlo pripravené a bohato prestretý stôl vyzeral viac ako len lákavo. Víno naliate v pohároch, ovocie zdobilo prútený košík. Ostávalo len čakať, kedy nastane tá chvíľa a jeho láska sa zmení z krásnej labute na muža, ktorého miloval celým svojím srdcom.

I keď mu hruď zvieralo strachom a obavami, lebo v podstate nič nové nezistil, táto noc bude patriť len im. Mesiac sa naňho šklľabil spoza tmavým mrakov, ktoré zakrývali hviezdami posiate nebo. Napriek tomu, že to vyzeralo na dážď, aj tak mal dojem, že táto chvíľa by bola rovnako dokonalá, ako keby sedeli vedno pri západe slnka. Stačilo, že bol s ním...

5. Čisté srdce

Harry stál na brehu celý napätý. Slnce už dávno zašlo za obzor a na nebo sa spoza vrcholkov tmavých, temných hôr začal dvíhať dorastajúci mesiac.

Povzdychol si. O pár dní nastane spln. Pár dní má na to, aby zachránil muža, ktorého miluje z osídiení neznámej kliatby...

Ginny, prečo v tvojom srdci nebola ani tá mizerná štipka súcitu? pomyslel si a zahryzol si do pery.

Díval sa na bielu labuť, pokojne plávajúcu na hladine vody. Osamelú, so smutnými očami.

Čo ak to nezvládnem? napadlo mu a schoval si na malú chvíľu tvár do dlaní. Koľko krát už na také čosi pomyslel? Koľko krát sa pristihol pri myšlienke a trpkej vidine toho, čo si počne, ak stratí jedinú bytosť, ktorú kedy miloval celým svojím srdcom? Nezniesiteľná predstava. A predsa tu bola. Existovala v jeho mysli, držala sa ho a odmietala ho opustiť. Zabárala ľadové pazúry do jeho vnútra a spôsobovala mu neskonale muky.

„Kiež by som to bol ja a nie ty, láska,“ zamrmlal smerom k labuti.

Bolo čosi pred polnocou, keď sa vzduch okolo zachvel a on sa striasol chladom. Mesiac bol vysoko na nebi a hoci ho zakrývali mraky, jeden strieborný lúč osvetlil temnú hladinu vody. Harry spozornel.

Labuť vošla do toho trblietavého kužeľa svetla a zdvihla elegantnú hlávku. Harry videl ako sa zachvela a doširoka rozpála svoje belostné krídla. Vodná hladina sa rozčerila, keď nimi splašene zamávala a z pootvoreného zobáčika sa vydral hrdelný škrekot... Ten sa po chvíli zmenil v ľudský výkrik.

Harry bol v okamihu na nohách. Stál na brehu so stiahnutým hrdlom a strachom bez seba. Díval sa, ako krídla postupne miznú a menia sa na končatiny, keď labuť pomaly nadobúda ľudskú podobu... Len čo zbadal, že sa vysilený muž po premene ponoril v takmer bezvedomom stave pod hladinu, neváhal a skočil do jazera za ním. Uchopil ho pod vodou vo chvíli, keď Draco naplno precitol.

Pomohol mu na breh a sám si ľahol vedľa neho, ťažko oddychujúc. Kým jemu zo šiat crčala voda cícerkom, Dracovo nahé telo sa zachvelo chladom.

„Ha... Harry,“ dostal zo seba, trhane dýchajúc a pretočil sa na bok.

Tmavovlasý čarodejník po jeho boku vstal a vzal ho do náručia. Objímal ho azda celú večnosť, kým si neuvedomil, že sa Draco trasie od chladu. Ani jeho mokrý odev mu na pohodlí nepridával.

„Ty si prišiel,“ odvetil radostne a Harry sa pousmial.

„Veď som ti to sľúbil, nie?“ opýtal sa nežne a ukázal rukou na malý stan.

Draco si vydýchol úľavou. Už žiadna studená noc pod holým nebom. Dovolil svojmu snúbencovi, aby ho objal okolo pása a voviedol ho dnu.

Vnútri panovalo príjemné teplo. Draco ležal vo vani a užíval si snúbencovu starostlivosť. Nechal sa rozmaznávať a kŕmiť, a zasypávať bozkami ľahkými ako pohladenie motýľích krídel. Hovel si vo vani a užíval si maznavé hladenie končatín i tela, ktoré Harry starostlivo pokrýval vrstvou voňavého mydla. Popri tom podchvíľou odtrhával zo strapca bobule hrozna a kŕmil nimi Draca.

„Veľmi mi chýbaš,“ riekol zelenooký muž, keď mu zmýval z tela vrstvy bubliniek a prechádzal rukami po štíhlej hrudi, chrbte, stehnách i zadku.

Draco sa naňho zahľadel spod privretých mihalníc. Sklonil sa k nemu a vzal jeho tvár do dlaní. Pohladil palcami jeho líca a pošepol proti tým zmyselne krojeným perám. „Ver mi, že mi chýbaš rovnako. Nebyť s tebou... ja...“ nedokončil. Miesto toho sa prisal na tie zmyselné ústa a zajal ich vyhladovaným bozkom.

Harry pustil z rúk džbán s čistou vodou, ktorou obmýval jeho telo a bolo mu jedno, že ho pri dopade na hladinu vo vani ošpliechala sprážka kvapiek a znova tak zmočila už suché šatstvo. Objal svojho milenca a prudko ho k sebe pritiahol. Draco sa mu vďačne zavesil okolo krku a spokojne sa zasmial, keď ho Harry zovrel mocnejšie okolo pása a preniesol ponad okraj vane, aby si mohol zastať oproti nemu. Ich pery sa za celý čas od seba neodtrhli.

Keď tak spravili po dlhej chvíli, aby nabrali dych, Dracov pohľad sa preniesol na pohodlne vyzerajúcu posteľ, ktorú bolo vidno spoza plenty, oddeľujúcej jednotlivé časti stanu. Prial si len jedno. Aby ho Harry vzal do postele a pomiloval tak, ako nikdy predtým. Veď kto vie, či to nebude naposledy...

Tmavovlasý čarodejník sledoval milencov pohľad, a keď sa im po chvíli stretli oči, tie zelené sa temne leskli. Pohladil Draca po čerstvo oholenej tvári. Vedela ho zakaždým neomylnne uchvátiť. Bola fantastická a navyše, vyžarovala akúsi sexuálnu príťažlivosť, ktorá ho svojím spôsobom znepokojovala, šokovala a udivovala. Vlastne... Draco bol preňho celý taký. Krásny, nadpozemsky príťažlivý... vzrušujúci.

A toto by som mal stratiť? napadlo Harrymu nešťastne.

Chytil Draca za ruku a viedol ho za sebou, až kým sa neocitli v druhej miestnosti. Posteľ bola síce užšia a bez nebies, no nevyzerala o nič menej pohodlne.

„Tak si ma vezmi,“ požiadal ho mladík so zničujúcim úsmevom.

Harry sa na oplátku pousmial a znova ho objal. Jemne ho printútil klesnúť na lôžko a chvíľu sa len tak kochal pohľadom na to nádherné telo, ktoré sa ešte stále perlilo drobnými kropajami vody, kým on zo seba sťahoval jednotlivé kusy vlhkého odevu. Aj tak nebol schopný dlhú chvíľu pohybu. Iba tam stál, cival na to krásne nahé telo, tak hriešne natiahnuté na tmavomodrých prikrývkach a nevnímal ani zbesilé búšenie vlastného srdca. Túžil ho iba hladiť, láskať, vysúšať tú priezračnú vlhkosť vlastnými ústami a milovať...

Draco k nemu natiahol ruky, vábiac ho do svojho objatia a on sa konečne primäl k pohybu. Ľahol si vedľa neho s tichým a obdivným: „Draco, si taký nádherný, láska moja,“ zavrčal túžbou a horlivo sa zmocnil jeho pier. Pritískal ho k sebe, cítil to horúce telo a vášeň, ktorá sa medzi nimi rozohorela ako divoký oheň. Nikdy by si predtým ani len nebol pomyslel, že i samotné bozkávanie v ňom môže vyvolať také úžasné pocity... A Draco zjavne tiež, pretože slastne vzdychal a objímal ho, hladil po chrbte, až si napokon vplietol prsty do jeho hustých vlasov.

Harry ho hladil všade kam dosiahol. Keď sa jeho ústa preniesli na ostro rezanú bradu, sivooký mladík zaklonil hlavu a zastonal. Harryho ústa mu posievali hrdlo bozkami a zanechávali na ňom vlhkú cestičku od jazyka. Jeho ruky hladili úzke boky a slabiny sa treli o seba v nalievavom rytme očakávaného spojenia. Napokon sa Harry trochu odsunul bokom, jeho ruka skĺzla od kolena nahor stehnom a prikryla vzrušenie, ktoré sa dvíhalo z mäkkých, zlatých kučierok.

Draco mal dojem, že vzrušenie a vášeň, ktoré ho opantali sa mu krvou rozliali do celého tela. Tá rozkoš ho zalievala odšadiaľ. Z Harryho pier, hrude, ktorá sa trela o tú jeho, z prstov a z toho, akým spôsobom po ňom cestovali.

Harry chutil a voňal ako to lahodné víno, ktoré pred chvíľou pili. Krútila sa mu z neho hlava a horúčava mu stúpala do tváre. Ten krásny, zelenooký anjel mal zázračné bozky, pretože z neho vysával vôľu, celkom ho ovládal a podmaňoval si ho. Jeho jazyk si s ním robil čo chcel.

Tmavá, strapatá hlava sa práve skláňala nad jeho svetloružovou bradavkou a dráždila ju. Vlhká špička jazyka, ktorý sa vysunul z tých zmyselne krojených pier obkrúžila aureolu a potom ju objali jeho ústa a nasali ju s absolútnym pôžitkom.

„Taký sladký... môj...“ počul šepkať Draco tie hriešne zmyselné ústa, ktoré chvíľu potom obopli i druhý zdurený púčik, aby do seba nasali všetku tú ružovú sladkosť.

Draco zastonal a prehol sa v páse, vystaviac na obdiv svoje dokonalé, alabastrové telo. Bažil po jeho dotykoch, túžil po ňom a nevedel sa dočkať chvíle, kedy splynú v jedno. Harryho dotyky boli nežné a láskajúce, jeho telo pritisnuté na to jeho horelo rozkošou. Tie zelené oči ho spaľovali pohľadom a nútili ho chvieť sa a tešiť sa na to, čo malo prísť.

Na boku ho tlačila tvrdá hrča. Rád by sa k nej dostal a doprial Harrymu aspoň toľko potešenia, koľko sa práve dostávalo jemu, ale mladík sa zjavne rozhodol inak. Prerušil bozk a otočil ho v posteli na

brucho. Draco neprotestoval, keď sa nad neho milenec sklonil a nežnými bozkami mu posieval chrbát, zatiaľ čo si robil miesto medzi jeho nohami.

Harry kľučal, ruka s naširoko rozťahnutými prstami blúdila po chrbte, až napokon pristála na oblom zadku, kým sa jeho pravačka venovala vlastnému stoporeniu. Palec ľavačky zablúdil do štrbiny medzi polkami a mladík ležiaci pred ním nadšene vyšpúlil zadoček. Harry sa načíahal k nočnému stolíku po krém, aby ho pripravil.

Dracove stony ho vedeli vzrušiť rovnako dobre ako jeho láskanie. Nič sa nevyrovnalo pocitu, keď bol v jeho vnútri, keď si ho podmaňoval a pomalými ťahmi ich oboch vynášal na vrchol rozkoše...

Ani dnes tomu nebolo inak. Keď doňho napokon vnikol, obaja slastne zastonali. Ich vášňou zhrubnuté hlasy sa navzájom dopĺňali v rytme erotickej melódie, zlievajúcej sa do tej najkrajšej serenády plniacej každý kút čarovného stanu.

Netrvalo dlho a ich vzájomná vášeň vytryskla v mohutnom gejzíre farebných iskier ako oslepujúci ohňostroj. Ich potom sperlené telá zadychčane oddychovali, oči sa do seba omámene vpíjali. Ruky stále blúdili po rozhorúčenej pokožke toho druhého a láskyplne ju hladili.

„Milujem ťa,“ šepol plavovlasý muž a potom, čo Harry zamrmlal čistiace kúzlo sa stúlil po jeho boku.

Harry sa pousmial. Spokojne sa prehrabával prstami jemnými prameňmi zlatých vlasov a vpíjal sa očami do sivých dúhoviek, ktoré sa unavene privierali. Natočil k nemu tvár ešte viac a vtisol mu na čelo bozk.

„Aj ja ťa milujem,“ odvetil a díval sa na Draca, ktorý pomaly upadal do hlbokého spánku.

Harry ostal v posteli krátko. Len kým sa Dracov dych neustálil a mladík nezaspal. Aj keď by bol najradšej spravil presný opak a ostal pri ňom do samého svitania. Jemne sa vymanil z jeho náručia a vkĺzol do nohavíc. Zachvel sa, keď ho vlhká látka na tele schladila a rýchlo na ne zoslal sušiacie kúzlo. Potom nechal kúzlom preschnúť i bielu bavlnenú košeľu a pretiahol si ju cez hlavu.

Vykročil do vedľajšej miestnosti a rýchlo upratol veci po kúpeli. Potom sa stiahol do časti, ktorá slúžila ako obývacía izba a zažal tam na stole sviecu. Z brašne vylovil fľaštičku povzbudzujúceho elixíru a zapil ho dúškom vody. Opäť zalovil v brašni a vytiahol nevelkú bichľu, ktorú dostal od Luciusa. Sadol si za stôl a knihu zložil pred seba. Najprv pozorne študoval kovovú pracku, ktorú mala okolo seba po šírke prepásanú, ale aj slepý by zbadal, že tým len tak jednoducho nepohne.

Vyzeralo to ako podivný opasok. Bol to kovový had, ktorý si zhltol vlastný chvost. Zamračil sa, keď zbadal runové znaky po celom jeho obvode. Ale i tak vytiahol prútik a skúsil ďalšie, čo ho napadlo: „Alohomora.“

Nebolo preňho žiadnym prekvapením, že sa absolútne nič neudialo. S trpezlivosťou svätca – ktorá mu väčšinou chýbala – sa pustil do prekladu runových znakov. Najhoršie bolo, že pri tom vôbec netušil, čo v knihe môže objaviť. A či tam nájde niečo, čo by im mohlo pomôcť zlomiť kliatbu. Nesmel však stratiť nádej. Len tá ho držala pri zdravom rozume. Bolo to to jediné, čo s Dracom mali...

Harry nenávidel runy. Akoby nestačilo, že všetky staré grimoáre boli zveršované v bizarných hádankách, na ktoré trebalo nájsť správnu odpoveď. Trvalo, kým ich človek pochopil a prišiel im na koreň. A ako sa zdalo, toto nebolo nič iné. Nenávidel runy a hádanky. Nikdy v nich nebol dobrý a sám nevedel, či preložil ten nápis po obvodě hadieho tielka správne.

A toto nevyzeralo o nič nádejnejšie, ako keď skúsil kúzlo Alohomora. Stálo tam totiž: „Len srdce čisté, najväčšia sila, objaviť dokáže, čo v sebe skrýva táto kniha.“

Hodnú chvíľu na tú vetu civel, ale zdalo sa, že jeho preklad nebol zlý. Nanešťastie, nič mu to nehovorilo.

Knôť sviece horel, vosk sa topil a stekal po jej čoraz kratšom tele.

Harry sa napäto prechádzal okolo stola a civel na tú bichľu ako na najhoršieho nepriateľa. Vyskúšal hocičo. Dotyk ruky, pohladenie po jej chrbte, parseľčinu... a nič. Čo len tá zmienka o čistom srdci mohla znamenať?

„Čo tu robíš?“ ozvalo sa ospalo odo provizórnych plátených dvier a Harry sa strhol. Zbadal tam postávať rozospätého milenca zahaleného len v tenkej prikrývke, ktorou bol zakrytý.

Harry si povzdychol, keď k nemu podišiel a objal ho. „Skúšam otvoriť starý grimoár, ktorý mi dal tvoj otec,“ riekol neveselo. „Ale nedarí sa mi.“ Výraz jeho tváre sa zmenil v ospravedlňujúci.

Draca to zaujalo. „Myslíš, že by tam mohlo byť niečo, čo nám pomôže?“ opýtal sa živšie a pristúpil k stolu. Zadíval sa na knihu a ukazovákom prechádzal po jednotlivých vyrytých znakoch.

„Neviem, či som to preložil dobre,“ šepol Harry, ale Draco ho rýchlo vyviedol z omylu.

„Je to správne, ale...“ zamyslel sa a zahryzol si do pery. „Nie je v tom čierna mágia?“

Harry pokrútil hlavou. „Nie. Tvoj otec prisahal, že to s čiernou mágiou nemá nič spoločné. A tiež mi prezradil, že nikdy neprišiel na to, ako ju otvoriť.“

Draco naňho úkosom pozrel. „Čisté srdce...“ zamrmlal si zadumane popod nos a znova pozrel na knihu, ktorá sa im v podobe toho malého hada akoby vysmievala.

„Skúšal si parseľčinu?“ opýtal sa zvedavo, keď tak civel na to kovové háďa.

Harry prikývol. „Nepomohlo.“

„Nepoznám nikoho s čistejším srdcom, ako je to tvoje,“ riekol zamračene plavovlasý mladík. „To preto zrejme neprišiel otec na to, ako ju otvoriť. Napriek tomu, aký je teraz, obaja vieme, že toho má na rováši až príliš. Takže...“

„Takže?“ ozval sa Harry a pristúpil o niečo bližšie.

Draco pred neho vystrel ruku. „Podaj mi svoju ruku. Niečo skúsím,“ riekol a Harry bez slova poslúchol. „Môžem?“ opýtal sa mladík, keď ukázal na jeho prútik ležiaci na stole a Harry súhlasil.

„Vulnero,“ šepol Draco a Harry sykol od nečakanej bolesti. Na ukazováku sa objavila kvapka červenej krvi. Draco naňho ospravedlňujúco pozrel a zamrmľal: „Prepáč mi to.“ Potom natočil jeho ruku nad knihu a pritlačil poranený prst na hlavu hada. „Možno to bude stačiť. Ale ak to nezaberie...“ zvyšok vety ostal visieť vo vzduchu.

Hneď potom mu ranku zacelil a obaja čakali, či sa niečo udeje. Už to vyzeralo, že sa nestane skutočne nič, ale potom kvapka krvi skĺzla z hadej hlávky k rozďavenej papuli a z nej sa vymrštil jazyk. Mľaskavo obľízol karmínovú kvapku a chvost sa pohol, keď sa papuľa rozťahla ešte viac, aby ho uvoľnila. Telo hada sa napokon skrútilo do ozdobného symbolu na jej koženej väzbe a objavilo sa veľké písmeno G.

„Ty si na to prišiel,“ hlesol obdivne Harry.

Draco sa sebavedome usmial a pokynul mu, aby knihu otvoril. Harry na nič nečakal. Otvoril ju a zadíval sa na starý rukopis. „Kúzla a kliatby bratov Grimmovcov, navlas rovnako zaznamenané a zozbierané z ľudových rozprávok.“

Harry zdvihol oči a pohliadol na mladíka, ktorý stál za jeho chrbtom. Jeho oči horeli rovnakým plameňom nádeje.

A/N: Vulnero – poraniť!

6. Posledná šanca

Mladú ženu tam hnala zlá predtucha. Zastala na kraji lesa a jej belasé oči sa rozšírili hrôzou. Stan?! Nie! Klame ju zrak! Určite.

Pretrela si oči, ale ten stan tam stále bol. Podišla bližšie, v záhyboch sukne ukryla prútik, ktorý zvierala krčovitú v ruke. Nevraživý výraz v tvári sa ako zázrakom zmenil v jednej sekunde na vľúdny.

Nedostala sa však až k nemu. Ochranné kúzla ju zastavili pár metrov od rozloženého stanu. Krv jej vzkypela a liala sa žilami ako lavína, pripravená každú chvíľu vybuchnúť. Stačil najmenší popud.

„Harry?“ zavolala na svojho milovaného medovým hláskom. Nepochybovala, že je to práve on, kto sa tu utáboril. Cítila jeho mágiu, ktorá ju tak vábila. Milovala jej silu, keď ju neraz zahalila už len jeho prítomnosťou a blízkosťou. Mala dojem, akoby ju objímali Harryho silné paže a tislí si ju k širokej hrudi.

Keď však mladý muž vyšiel na svetlo, nemal v tvári zvyčajný priateľský výraz. V ruke zvieral svoj prútik a jeho pohľad priam páľil. Neprijemne páľil.

Ešte nie je neskoro, pomyslela si. Ešte ho môže získať pre seba. Čo môže mať muž, hoc je to Malfoy, čo by mu ona nemohla dať o stokrát viac? Rozkoš? Lásku? Zbožňovanie? Stačilo, aby luskol prstami a zniesla by mu i modré z neba.

Stál pred ňou a ona sa dívala, ako sa mu napínajú svaly na odhalených predlaktiach i krku. Tmavé vlasy mu čechral nezbedný vánok... a tie oči... Dva smaragdové jazierka, v ktorých si priala celá sa utopiť.

Usmiala sa. „Láska, všade som ťa hľadala,“ riekla ihravo a natiahla k nemu voľnú ruku. On sa však ani nepohol. Iba na ňu podozrievavo zísal.

„Nie som tvoja láska, Ginevra,“ preniesol napokon takým mrazivým hlasom, akoby mu ani nepatril.

Zachichotala sa a pokrútila hlavou. „Isteže si, Harry. Vždy si bol,“ ubezpečovala ho.

„Bol som ti iba priateľom. Nič viac. A pripomínam ti, že som ti nikdy nič nesľúbil,“ trval na svojom, jeho postoj ani výraz tváre sa nezmenil.

Priblížila sa o krôčik a kráčala tesne okolo jeho bariéry. Prehodila si červenkasté vlasy cez plece. Vyzerali, akoby sa v nich slnko s rozkošou práve vykúpalo a zapálilo ich svojou žiarou. Belasé oči, ktoré naňho hľadeli však boli chladné ako kus ľadu. Úsmev, ktorým ho tak štedro obdarila bol neúprimný a falošný, ako táto celá jej šaráda. Vedel to.

Spomenul si s trpkosťou na pohár vína, ktorý mu v jedno popoludnie podala, keď bol u nich na návšteve. Už pri prvom privoňaní ucítil jemnú arómu pridanej Amortencie. Ginevra to naňho skúšala rôznymi trikmi. Nešťítla sa ničoho. Nič jej nebolo sväté. A teraz by jej mal veriť? Čo to tu naňho hrá?! Toto nebola jej pravá tvár. Nie tá usmievavá... jeho priateľka bola dávno preč a túto ženu... skutočne nepoznal a poznať ani nechcel, lebo teraz pred ním stála šialená čarodejnica, ktorá kráčala aj cez mŕtvolu. A to doslova.

Po chrpte mu znova prebehli zimomriavky, keď si spomenul na tie nešťastné slová zapísané v knihe. Preklíňal bratov Grimmovcov a preklíňal i Ginevrinu nenávisť... Robil, čo bolo v jeho silách. V uplynulých dňoch znova zašiel za vešticou, no nedozvedel sa nič. Navštívil v Rokville Abeforta, Minervu a zhováral sa aj s portrétom Dumbledora. On jediný z nich aspoň o tej knihe počul, ale nič bližšie mu povedať nevedel. A to bol vraj najmúdrejší čarodejník na zemi? Harry bol ozaj na konci so silami. Bol na hrane. Len malinký krôčik, aby upadol do beznádeje, ktorá sa naňho vyškerila presne tak, ako teraz Ginevra. Zlomyselne, zákerne.

Dokonca sa s knihou vrátil na Manor. Keď manželom Malfoyovým ukázal, čo našiel, Narcissa upadla do mdlôb a Lucius zbledol ako stena. Nebolo pochýb, prečo tomu tak bolo. Napokon mu muž vnukol nápad, aby skúsil zájsť ešte za čarodejnicou, ktorá jeho syna zakliala. Tá určite bude vedieť, čo robiť.

Harry sa za ňou práve chystal, keď ho vyrušila v prípravách na cestu Ginevra. Niet divu, že ju nepríval s úsmevom. Len ona mohla za to, koľko múk teraz s Dracom znášali. A to Draco netušil, čo ho čaká... Harry mu to zatajil. Nechcel, aby sa trápil. Nechcel mu spôsobiť ďalšiu bolesť. Tie zmeny, ktorými musel zakaždým prechádzať bohato stačili...

Odrazu zastala priamo pred ním a natiahla k nemu ruku. „Ani ma neobjímeš?“

Premeral si ju znechuteným pohľadom, v ktorom sa miešalo opovrhnutie s neľúbosťou. „Prečo? Aby si mi vrazila nôž do chrpta?!“

Zhrozila sa. „Harry! Ako ti také čosi vôbec zišlo na um, láska?!“ hlesla šokovane.

„Neoslovuj ma tak! Nemilujem ťa a nikdy ani nebudem!“

Úsmev z jej srdcovitej tváre zmizol. Zlostne dupla nohou, z hrdla sa vydralo frustrované zavrčanie. „Prečo?!“ zvolala. „Chýba mi niečo? Má on čosi také, čo nemám ja?“ spustila nahlas svoje tirády a razom sa premenila z milej víly na nasupenú strigu.

„Nie som vari krásna? Nemám pleť ako alabaster a oči ako zafíry? Nemám ústa ako zrelé maliny a telo ako bohyňa? Vieš koľkí mi to už povedali? Tak prečo nie ty!“ nosné dierky sa jej od hnevu chveli.

Nepostrehla, kedy mladík zrušil ochrany. Stáli proti sebe a nepriateľsky zírali jeden na druhého. Bola to Ginevra, ktorá sa napokon neudržala a zaútočila prvá. I keď si myslela, že jej kliatba neškodne skĺzne po ochranách ako kvapka dažďa po parazole. Skĺzla, ale láskajúc Harryho pohotovú štít, ktorým ju zablokoval.

„Nikdy by som nemohol milovať niekoho, kto má srdce plné nenávisti!“ odvetil a odrazil ďalšiu pomerne jednoduchú kliatbu. „Prečo si to spravila? To ťa žiarlivosť pripravila o rozum? Nevieš pochopiť, že mi nemôžeš ponúknuť nič, o čo by som stál?“

„Nie! Nevie! Áno, žiarlim! Prajem si, aby tá sprostá labuť skapala! Možno potom by som ti bola konečne dobrá a ty by si sa priplazil k mojim nohám! A ja by som ti veľkodušne odpustila! Pretože ťa milujem, Potter!“ hlesla jedným dychom, krúžiac okolo neho ako besná líška, trpezlivo vyčkávajúc vhodnú chvíľu, aby svoju obeť pohrýzla. Náhle však mávla prútikom a šepla: „Incendo!(spáliť)“

Harry svižne uhol a odvetil: „Gelo!(zmraziť)“

Hrdzovláska sykla od bolesti a cúvla, keď jej ľavú ruku ošľahol závan ľadového ruku. Chĺpky i pokožka ostali zmrazené.

Rýchlo si ruku ošetrila a nebezpečne sa uškrnula. Jej divoký pohľad plný nenávisti sa preniesol na labuť, nepokojne plávajúcu po hladine jazera.

„Neostáva ti veľa času, však?“ podpichla ho a vycerila zúbky biele ako perličky. „Už len dve noci... Málo, veľmi málo...“ zacmukala perami. „Čo si za ten čas zistil, Harry? Že si neschopný? Úbohý chudák, ktorý nezachráni toho, o kom vyhlasuje, že ho miluje? Vie ten tútmák, že mu budeš musieť ufiknúť...“

„Nevieš, čo hovoríš!“ oboril sa na ňu.

Harrymu tuhla krv v žilách. Bláznivá ženská! Mohla tušiť, čo všetko sa za tým skrýva? Mohla to vedieť? Mal chuť zakrútiť jej krkom!

„Pomsta je sladká, však?“ opýtala sa spokojne. „Už len dve posledné noci... a navždy ostane tým, čím je teraz! Odporný operenec! A ja si ho nájdem a s radosťou mu vykrútim krk! Spravím to s nesmiernym potešením... ver mi,“ zapriadla ako mačka, ktorá brnká rozzúrenému psovi na nervy. S tým sa otočila a namierila prútikom na labuť. Kliatba, ktorá vystrelila zo špičky jej prútika ho našťastie o vlások minula.

Toto bola posledná kvapka. Neotáľal a nasledujúcim kúzlom ju znehybnil. Jej prútik mu pristál v ruke.

„Chcel som ťa požiadať, aby si tú kliatbu zvrátila. Naozaj som dúfal, že tvoje srdce obmäkčím. Vidím však, že som bol naivný blázon, keď som si v to dovolil čo i len dúfať,“ povedal mdlo.

Stála tam ako socha, iba oči splašene kmitali v očných jamkách. Harry sklonil hlavu a palcom pohladil jej štíhly prútik z ružového dreva. „Nedovolím, aby si ešte niekedy niekomu ublížila, Ginevra,“ šepol a jeho slová nasledovalo tiché prasknutie. Belasé oči sa vytreštili v nemom úžase. Jej prútik bol vo dvoje. Harry sa napriahol a šmaril zlomenú halúzku do jazera. Rozštiepené drevko ostalo plávať na hladine.

Odklial ju a ona v tom momente vykrikla ako zmyslov zbavená. Rukami si vošla do vlasov, keď bežala k jazeru, aby si na jeho brehu kľakla a zakvílila. Po bledej tvári sa jej kotúľali slzy. Načiahla ruku k hladine, ale prútik odniesla voda ďalej.

Harry sa na ňu díval a snažil sa v srdci vydolovať aspoň trochu ľútosti. Nešlo to. Táto žena mu zničila život. On jej zničil iba prútik. Stále si mohla zadovážiť nový.

Odrazu vstala a s tvárou zmáčanou slzami zamierila preč. Popod nos si čosi usilovne mrmlala. Pohľad neprítomný, výraz v tvári prázdny...

Harry za ňou hľadel a prial si, aby našla pokoj, hoci nevedel, či jej bude raz schopný odpustiť. Otočil sa k jazeru. Jeho labuť ladne plávala po hladine...

Dve noci, pripomenul si v duchu a vrátil sa do stanu, len čo obnovil ochrany.

„Našiel si niečo?“ zaujímal sa Draco živo, len čo sa vymanil z objatia mladíka, ktorý ho i dnes vytiahol z vody, keď pri premene nakrátko stratil vedomie.

Harry takmer uhol pohľadom. Stálo ho veľa síl ustáť ten zvedavý pohľad, plný nádeje. Po tom strete s Ginny sa vydal hľadať čarodejnicu a hoci prešiel hodnú časť lesa, nenašiel ju. Len čo svitne, skúsi to znova...

„Podť, najprv sa najeme, dobre?“ hlesol unavene.

Draco prikývol. Nemusel byť veštec, aby vedel, že sa niečo deje. Harryho výraz tváre mohol znamenať iba dve možnosti. Buď nenašiel nič, alebo našiel a... Nenechal svoje úvahy zájsť ďalej. Nechcel hádať. Rozhodol sa vyčkať.

Harry jedol pomaly a veľmi málo. Pôsobil unavene a malátne. Napadlo mu, či si vôbec odpočinul aspoň na chvíľu. Keď sa mu znova zívlo, došlo mu, že asi nie. Dojalo ho to. Všetok svoj voľný čas vynakladal na to, aby našiel niečo, čím by mu pomohol. A znova ho prekvapila sila toho citu, ktorý prechovával vo svojom srdci práve k nemu.

Odpil si vína z pohára a sledoval, ako Harry spravil to isté. Unavené viečka na malú chvíľu klesli, keď privrel oči.

„Potrebuješ si odpočiniúť,“ riekol Draco, cítiac vinu za jeho terajší stav.

Harry odmietavo pokrútil hlavou. „Nemôžem...“

„Musíš. Si unavený,“ presviedčal ho Draco jemne.

„Nie je to nič, čo by nezvládla dávka elixíru,“ zaprotestoval. „Máme málo času a...“

„Našiel si niečo, však?“ skočil mu do reči Draco.

Harry naňho chvíľu iba nehybne civel, potom pomaly prikývol.

„Nebude sa ti to páčiť o nič viac, ako sa to prieči mne,“ varoval ho jemne.

„Nech. Chcem to počuť,“ riekol Draco a snažil sa ignorovať ten zvieravý pocit, ktorý sa rozťahoval v jeho vnútri.

Harry spal. Ležal nahý v posteli, ako ho Draco uložil a pravidelne oddychoval. Podchvíľou sa zamračil, pokrútil hlavou a čosi zo spánku zašomral. Draco stál na prahu pomyselných dverí, plátená plenta sa mu otierala o plece.

Povzdychol si, zvierajúc knihu v ruke. Toto rozhodne nečakal. Kniha bratov Grimmovcov bola plná kliatob i spôsobov ich zrušenia, ale nevedel, čo si o tom myslieť. Vyzeralo to skutočne ako rozprávky, ale trochu prikreté. Na moment oľutoval, že ho tá stará čarodejnica nepremenila na žabu. Tu by stačil jediný bozk z lásky a mohli mať po probléme. Alebo ho mohla nechať uniesť drakom a Harry by ho vyslobodil. Toto by jeho hrdina isto zvládol. Bolo by to oveľa lepšie, ako to... čo tam stálo čierne na bielom. Keď si to prečítal, mal dojem, že ho klame zrak.

Harry sa znova nepokojne pomrivil a prudko sa strhol. Sediac na posteli chvíľu hútal, kde je a čo tu robí.

Draco položil knihu na nočný stolík a prisadol si k nemu na posteľ. Objal ho rukami okolo pása a Harry mu objatie vrátil. Takto chvíľu sedeli zakliesnený jeden v druhom.

Napokon Harry zastonal s ťažkým povzdychom. Videl na ňom, že to už vie. „Draco... toto nezvládnem!“

Draco ho umlčal bozkom. Bolo to oveľa účinnejšie ako reči a on vedel, že tak krátko po tom strašnom zistení nemá silu mu oponovať. Preto ho bozkával, láskal, miloval. Stan sa zanedlho naplnil ich spoločnými vzdychmi, ktoré pretavili zrodenu vášeň do nádherného vyvrcholenia v horúčkovitom milovaní.

Keď vášeň odoznela, Harry sa stúlil k Dracovi do náručia a privrel oči. Vedel, že by nemal len tak polihovať a milkovať sa. Mal by hľadať iný spôsob, inú možnosť... iné... hoci čo! Avšak nedokázal sa od milovaného muža odtrhnúť.

Napokon prehovoril prvý Draco. „Viem, že to zvládneš, Harry.“

Tmavovlasý čarodejník sa od neho okamžite odtiahol s ublíženým výrazom v tvári. „To nemôžeš myslieť vážne!“

„Máš teda inú možnosť?“

Harry sa posadil a schoval si tvár do dlaní. Jasně, že nemal. Toto bolo jediné, na čo dokázal prísť, ale ešte stále tu bola šanca, že sa mu podarí nájsť tu čarodejnicu. Dumbledore mu povedal o starej Kriemhilde, ktorá ako jediná obývala Sherwoodsky les a poznala i také prastaré kliatby, ako bola tá, ktorou bol prekliaty Draco.

„Len čo svitne, skúsím nájsť tú čarodejnicu. Je to naša posledná šanca,“ hlesol napokon a Draco nemo prikývol.

Stiahol zo seba košeľu i nohavice a ľahol si k nemu. Sivé oči žiarili vo svetle sviec ako opály. Natiahol ruku k jeho lícu a podmanivo sa naňho usmial.

„Tak to máme ešte chvíľku čas, však?“ opýtal sa nežne a pritiahol si tmavovlasého muža do náručia.

Nespali. Iba si vychutnávali blízkosť jeden druhého, ich prsty si navzájom nežne kĺzali po nahej pokožke.

„Pamätáš sa na znenie tej kliatby?“ opýtal sa odrazu Harry a zdvihol k nemu tvár.

Draco sa na moment zamyslel. „Znelo to ako... Cyg...Cygnum pluma, myslím.“

„Cygnum pluma,“ zopakoval Harry a znova obrátil tvár. Vtisol mu doprostred hrude bozk a potom si tam zložil hlavu.

Cez provizórne okienko sledovali ako sa noc pomaly vytráca a spoza tmavých hôr vstáva slnko. Bolo čosi okolo piatej, keď vstali. Harry sa obliekol a vypravdil Draca. Až keď sa jeho snúbenec znova premenil, odišiel znova pátrať po starej čarodejnici.

A/N:

Incendo! - spáliť = pozor, nejdá sa o Incendio!

Gelo! – zmraziť

7. Obeta lásky

Sherwoodsky les sa pomaly prebúdza k životu. V korunách stromov sa čoraz hlasnejšie ozývalo jeho operené obyvateľstvo a vítalo nový deň. Slnčné lúče sa len kde tu predierali pomedzi tmavé mraky, sľubujúce dažď.

Harry sa ponáhľal. Sám však nevedel, kam presne ísť. Blúdil lesom už vyše dvoch hodín. Teraz sa unavene oprel o kmeň stromu porastený zo severnej strany machom, aby si na malú chvíľu vydýchol. Vytiahol z brašne fľašu vody a zvlažil si vyprahnuté hrdlo, keď mu na líce dopadla prvá dažďová kvapka. Odložil vodu, odlepil sa od stromu, v ktorom našiel na chvíľu oporu pre svoje unavené telo a poobzeral sa vôkol seba.

Les bol hustý, bez nejakej viditeľnej cestičky. Z diaľky k nemu doliehal žblnkot potoka. Vybral sa ďalej. Musel dávať pozor kade kráča a dvíhať nohy, aby sa mu nezamotali o spleť korene vyčnievajúce nad povrch.

Cygnus pluma, preblesklo mu myslou, keď uvažoval, čo ho dnes čaká. Cítil sa hrozne bezmocný. Porazil Temného pána a nedokáže si poradiť s jednou zákernou kľatbou? Ako sa mal pre merlina postaviť k niečomu takému desivému? Jediné riešenie?! To nemohli myslieť vážne! Bratia Grimmovci boli zrejme pomätení, ak si mysleli, že by o tom bol schopný čo i len uvažovať. Nie! Nemôže predsa svojho snúbenca jednoducho sťať! Nechcel si ani len pripustiť, že by mal ublížiť človeku, ktorého miloval celým srdcom, hoc by tak spravil preto, aby ho odklial.

Ale čo potom? Čo ak to bude ozaj jediná možnosť, ako mu pomôcť? A čo Draco? Veril mu, že urobí správnu vec, sám to povedal. A ten pohľad, ktorým sa naňho díval... Harrymu lámalo srdce.

Bolo ťažké predstaviť si, ako stojí nad tou nádhernou labuťou s prútikom v ruke, pripravený ukončiť jej život, aby odklial svojho snúbenca späť do ľudskej podoby. Nie! Jednoducho musí existovať ešte iná možnosť! Nejaká kúzelná formulka, odvar, rituál... hocičo!

Okrem toho. Kto mu zaručí, že ak naozaj zotne labuti hlavu, stane sa zázrak? Kto mu zaručí, že kľatba pominie a on zovrie opäť v náručí živého a zdravého Draca? Čo ak je to iba bohapustý výmysel, rozprávka pre malé deti? Čo ak by sa skutočne odhodlal k tomu drastickému činu a siahol by rukou na jeho život, ale nič pozitívne by sa neudialo?

Zachvel sa. Predstava milenca zaliateho krvou v ňom vyvolala jedine mocný šok. Obraz budúcnosti černejšej a smutnejšej ako čokoľvek iné, čo si vôbec dokázal predstaviť... Neprežil by to. Vedel, že nie... Nie tentoraz.

„Do šľaka!“ zaúpel a okamžite cúvol späť. Pocit mokra ho vytrhol z myšlienok.

Vytiahol nohu z bažiny s mľaskavým zvukom. Očistil sa a osušil. Potom však pozrel pred seba a od radosti takmer podskočil. Hneď oproti sa na druhej strane močiara črtala učupená chalúpka. Dúfal, že je to tá, ktorú hľadá.

V okamihu sa premiestnil priamo k nej a ostal šokovane zívať na mladú ženu sediacu v hustej, zelenej tráve.

„Ginny?“ oslovil ju prekvapene, ale ona ho nevníkala. Iba sa jemne kývala a takmer nečujne si pospevovala akúsi odrhávačku.

Nič. Ani sa len neotočila. Nevníkala ho. Chcel sa jej dotknúť, ale nakoniec si to rozmyslel a stiahol ruku nazad. Díval sa na ňu a zvažoval, koľko viny nesie za jej súčasný stav?

Keď ju spoznal, bola ešte len dospievajúcim dievčatkom. Len o rok mladšia od neho. Veselá, živá a milá. Čo sa s ňou stalo? Ako a kedy sa z toho milého dievčaťa zmenila na zákernú čarodejnicu, ktorá bola schopná všetkého?

Zlomil jej prútik. Toto ju posunulo za hranice príčetnosti? Už k nej necítil hnev. Skôr ľútosť. Súcit...

Otočil sa, keď začul tichý vrzgot otvárajúcich sa dverí za svojím chrbtom. Chopil sa prútika, pripravený zasiahnuť. Svaly napäté, telo čakajúce na najmenší podnet.

Z chalupy vyšla na priedomie starena. Sivovlasá, opierajúca sa o pokrútenú palicu. Usmievala sa, keď k nemu kráčala.

„Myslela som si, že sa ukážeš,“ riekla bez úvodu.

„Dobrý deň, ja som...“

Umlčala ho jediným gestom starej, vráskavej ruky.

„Netreba, Harry, viem všetko.“

Podišla k Ginny a pohľadila ju po hrdzavých vlasoch. Znova naňho pozrela. „Nemôžeš za to, čo sa jej stalo. Nevyčítaj si to.“

Harry chvíľu iba mlčal. „Čo s ňou bude? Mohol by som ju odniesť k rodičom, ak...“

Pokrútila hlavou. „Nie. Oстане so mnou. Jej priateľky už čakajú. Neboj sa o ňu, bude jej dobre,“ odvetila tajomne a ukázala nad močiar, kde sa i teraz vznášali mihotavé svetielka. Bludičky.

„To ale...“

Umlčala ho tvrdým, nekompromisným pohľadom. „Viem, prečo si prišiel.“

Pozrel na ňu. „Dá sa tá kľatba zrušiť?“

Prikývla. „Obetou lásky.“

Zamračil sa. „V starom grimoári sa píše o sťahí hlavy.“

„Správne.“

„Chcete mi povedať, že nič iné sa nedá robiť?“ spýtal sa zhrozene. „Preto som sem prišiel. Potrebujem vašu pomoc. Určite viete, čo robiť.“

Kriemhilda sa pobavene rozosmiala. Ale nebol to výsmech jeho nešťastiu. „Nie, nič iné neprichádza do úvahy, hoci... vždy sa dá rozhodnúť aj inak. Otázka znie, čo chceš? Chceš zrušiť kľatbu a žiť naveky šťastne, alebo chceš, aby ostal navždy tým, čím je?“

Harry zmĺkol. Toto nečakal. Netušil, že nebude mať na výber. Bolo to horšie ako zlý sen.

„A teraz choď, musíš sa pripraviť a potrebuješ si oddýchnuť. Veľa šťastia, Harry,“ riekla a skôr ako stihol niečo povedať, žena položila ruku na Ginevrino plece a niekam s ňou zmizla.

Osamel.

Odmiestnil sa späť. V stane sa zbavil brašne a vrátil sa na breh, aby pozoroval labuť, ktorá pokojne plávala po jeho hladine. Nemyslel na vlastnú únavu, na spánok, ani na jedlo.

Uvažoval, ako to zvládne. Vziať niekomu život? Bojovať a zvíťaziť... to áno, ale zabiť niekoho? Toto nespravil ani tomu hadiemu ksichtu. A teraz to má zmeniť, lebo si to žiada kľatba?

Pretriel si strhanú tvár. Jediná nádej, ktorú ešte mal sa upínala k pomoci od starej čarodejnice. A vyšla naprázdno. Zhasla ako svieca... Neostalo nič. Len popol... Naplnil mu spálenú dušu, srdce sa zmenilo na uhoľ.

Celý deň nejedol, nepil. Iba tam sedel... Nepamätal si, kedy naposledy sa cítil tak mizerne, bezmocne.

Podvečer prišla sova od Luciusa. Aspoň takto ho povzbudil. Harry premýšľal, čo by spravil on. Nepochyboval, že by sa tej rady v starom grimoári držal do detailu. Ale napriek tomu Dracovi rodičia nemali silu prísť sem a dívať sa na to.

Bol celkom sám. Len on a labuť... Jeho labuť a najťažšie rozhodnutie v jeho živote.

Mal dojem, že noc dnes prišla prirýchlo. Temnota náhle vystriedala biely deň, akoby sa nevedela dočkať, kedy nastane tá rozhodujúca chvíľa. Hviezdy zakrývali ťažké mraky, z mesiaca bolo vidno len jeho kúštik.

Siedma noc...

Ako to, že neprišiel na nič iné? Prečo akurát táto kľatba nemá žiadne normálne protikúzlo? Jeho vnútro zachvátil taký smútok a žiaľ, akoby sa ocitol v objatí dementora. Mal dojem, že všetko šťastie sveta z neho vysalo už ten večer, keď Draco zmizol.

Minúty plynuli. Nedali si povedať, aby zvolnili zo svojho tempa.

Znova sa rozpršalo a on bol schopný iba načúvať tichému šelestu dažďa. Zmočil mu šaty, pokožku a vlasy prilepil k hlave. Dažďové kvapky splynuli so slzami, ktoré sa mu vykotúľali z očí.

Pozrel bokom, na miesto, kde ležal v tráve jeho prútik. Bol s ním roky späť, prúdila cez neho jeho mágia a zachránil ho i vtedy, keď si už myslel, že mu nebude pomoci. Opravil jeho zlomené tielko a teraz... Teraz sa mal stať nástrojom, ktorý zotne hlavu bielej labute...

Dokáže to?

Uchopil ho do chvejúcej sa ruky. Neustále myslel na to, že tu nie je iná možnosť. Stálo to v knihe, čierne na bielom. Napriek tomu mal malú dušičku a žalúdok stiahnutý do malej hrče.

Musíš to spraviť, pobádal sa v duchu. Len toto ho môže odkliať. Obeta lásky... obeta krvi... obeta života.

Vzdych sa okolo neho zachvel. Držiac prútik v ľavej ruke vstal a podišiel bližšie k brehu. Prestalo pršať. Spoza mraku vyšiel okrúhly mesiac. Na malý okamih vzhladol a zadíval sa naň. Merlin, pomôž mi... zašepkal.

Labuť plávala jeho smerom. Keby nie dnes... o chvíľu by sa znova premenil v človeka. Dnešná noc bola posledná.

Uprene na ňu civel. Na jej pomalé, plynulé pohyby, krásu a eleganciu...

Labuť sa dostala až k brehu. Chvíľu na seba iba hľadeli, potom natiahla krk a opatrne zložila hlavu na breh a mäkký zelený koberec trávy. Zavrela oči...

Aj Harry zavrel oči. A zdvihol ruku s prútikom, aby vyslovil to, čo mal. Už sa mu sformovalo v mysli, stačilo ho vysloviť... Decido! Jediné slovo.

Jeho ústa však ostávali zatvorené. Otvoril oči. „Nemôžem, Draco...“ zašepkal prerývane. Ten hlas, ktorým prehovoril, akoby mu ani nepatril. Zlomený, chvejúci sa.

Labuť nadvihla hlávku a pozrela naňho.

Pred očami sa mu vybavili všetky tie krásne i menej veselé okamihy, ktoré spolu prežili. Hádky, začiatok priateľstva, prvý bozk... milovanie. Spoločný tanec... A to všetko zabalené krásnou stuhou s menovkou láska.

„Nemôžem,“ zopakoval o niečo odhodlanejšie a pokrútil hlavou. „Radšej prežijem zvyšok života s tebou ako labuť, než by som mal siahnúť na tvoj život!“ zvolal a namieril vlastný prútik proti sebe.

Vzduch sa znova zavlnil. Akoby bol nabitý elektrinou. Skôr, než stihol vysloviť kliatbu, vytrhlo mu cezmníkový prútik z ruky.

Márne po ňom chňapol.

Odrazu vstal vietor. Silný a bral mu dych. Skrútil sa vo víre okolo labute a uväznil ju vo svojom vnútri.

„Draco!“ zakričal, ale akoby sa ocitol v nemom filme. Vietor mu odtrhol slová od úst. Chcel sa pohnúť, ale akoby vrástol do zeme. Vietor sa doňho opieral a nepustil ho ďalej.

A odrazu všetko ustalo. Z ničoho nič. Prútik sa vrátil do jeho ruky. Po tom prudkom víre neostal ani jemný vánok. Srdce mu zbesilo tíklo v hrudi a snažilo sa zjednotiť rytmus s plytkým dýchaním. Rozhliadol sa okolo seba. Labuť zmizla...

„Dra...!“ chcel znova vykriknúť, keď ho v rovnakej chvíli niekto odzadu objal a zabránil mu tak skočiť hlavičku do jazera v snahe nájsť, čo stratil.

Na okraji lesa postávala stará, vráskavá čarodejnica. Usmievala sa. Okolo nej sa mihali vo vzduchu čarokrásne svetielka.

„Vidíš, vedela som to,“ šepala spokojne jednému z nich. „Obeta lásky je silnejšia ako všetko zloba sveta. Rozhodol sa správne. Ak by bol preliat čo i len kvapku jeho krvi, všetko by dopadlo inak. Ozaj má čisté srdce.“

Svetielka sa zachveli a zmizli i spolu s ňou.

Lucius stál pri krbe vo svojej pracovni. Jeho manželka sedela v kresle hneď vedľa. Pôsobili ako dve sochy. Nehybné, nemé. V tvári boli bledí a ich křčovitý postoj, a napäté držanie tela presne odrážali pocity, ktoré nimi otriasali. Nedávno hodiny odbili dvanásť...

Polnoc sa ohlásila s neomylnou presnosťou.

Neboli schopný pozrieť jeden na druhého. Čakali. Dúfali. Modlili sa.

Na dvere pracovne sa ozvalo zaklopanie. Obaja sa strhli. Dvere sa otvorili a oni zatajili dych. Pohľad im padol na strhaného tmavovlasého mladíka. Napriek tomu mu zelené oči žiarili ako dva smaragdy. Strohý výraz tváre preťal opatrný úsmev a potom k sebe niekoho jemne pritiahol.

Luciusovi z ruky vypadol pohár s nedopitou whisky a roztrieštil sa na podlahe, aby ju pokryl svojimi črepinami. Narcissa od radosti vykričkla a rútila sa k svojmu synovi. Jej manžel jej bol tesne v päťách.

Smiali sa cez slzy, objímali, Narcissa ich zasypávala bozkami a Lucius neprestával opakovať slovko: Ďakujem...

Draco stál pri jazere v lese za domom Weasleyových a čakal na svojho manžela. Ten sa rozprával opodiaľ s Ronom. Ukradomky ich pozoroval, pripravený zasiahnuť, ak bude treba. Nemohli tušiť, ako zareaguje Ronald na správu, že z jeho jedinej sestry je teraz bludička v Sherwoodskom lese.

Draco videl, ako sa napokon s Harrym rozlúčil a pobral sa späť k domu.

„Ako to prijal?“

Harry mykol plecom. „Nie dobre. Bola to jeho jediná sestra. Ale nechcel, aby som to bol ja, kto to oznámi zvyšku rodiny.“

Draco prikývol. „Budem celkom rád, ak o tej rodine už nikdy nebudem počuť,“ zamrmal a Harry ho chápal. Cítil to rovnako. I keď za to Ronald nemohol.

Harry ho objal. „Musel som to spraviť. Aspoň vedia, čo s ňou je. Žiť v neistote je hrozné.“

Draco sa usmial. „Pravdaže. Vrátime sa?“

A Harry prikývol. Podal Dracovi ruku a nechal sa premiestniť. Bol dokonale šťastný. Mal všetko, po čom kedy túžil. A miloval tú najdokonalejšiu bytosť pod slnkom. Spomienky na tých sedem hrozných dní, ktoré obaja zažili ostali pochované v úzadí mysle.

A/N: *Decido - zotnúť!*

*** **Koniec** ***